

436876

NAŠA LUC

maj 2003, letnik 52, številka 5

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Mati, Domovina, Bog 2

Cerkev na poti v Emavs 6

Služba za denar in služenje 7

Ljudske pobožnosti 8

Modro in preudarno izkoriščena zgodovinska priložnost Slovenije 9

Združena Slovenija 10

Prisluhnimo domovini 11

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Slovenci po svetu 34

Povezani med sabo in rojakom v podporo 36

Leto brez sonca 37

Lučkin kotiček 41

Malo za šalo 42

Oglasi 43

Ob svojem prvem uvodniku pošiljam pristrčen pozdrav vsem slovenskim bralcem Naše luči širom po svetu.

Maj je mesec svežega mladega zelenja in cvetja, ki sta znamenji veselja in nepremagljivega življenja. Hkrati je to mesec, ko se zbiramo okrog Marije ob šmarničnih oltarjih.

Jezus je na križu izročil Marijo Janezu in s tem nam vsem za mater. "In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi" (Jn 19,27). Ni dvoma, da je apostol Janez prišel do takih duhovnih višin, da je razumel mnoge skrivnosti globlje kot drugi apostoli prav zato, ker je z njim živela Božja mati Marija, ki je vse "besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu" (Lk 2,19) in vse te skrivnosti svojega srca posredovala tudi Jezusovemu najljubšemu učencu Janezu. Dano mu je bilo, da je v Razodetju videl tudi bodočnost Cerkve, njene boje in njeno zmagoslavje, kajti vzor Cerkve je stal pred njim.

Ne le vsak duhovnik, tudi vsak kristjan mora "vzeti k sebi" Marijo. Sveti Maksimilijan Kolbe, znan po svoji predanosti Mariji, je rad ponavljal, da se moramo pustiti voditi svoji nebeški Materi, če hočemo postati bolj podobni Jezusu. K temu nam bo lahko pomagalo tudi letošnje šmarnično branje, ki bo v letu rožnega venca posvečeno premišljevanju skrivnosti Jezusovega in Marijinega življenja.

Na zadnji dan šmarnic, na praznik obiskanja Device Marije, pa bomo v osmih srednjeevropskih državah začeli tudi pripravo na skupni katoliški shod, ki bo 22. maja prihodnje leto v avstrijskem Marijinem svetišču Mariazell potekal pod geslom Kristus, upanje Evrope. Pobudo za ta shod je dal dunajski nadškof kardinal Schönborn. V Sloveniji bomo začeli s to pripravo v Marijinem narodnem svetišču na Brezjah. Hkrati to vseslovenska slovesnost ob vstopu Slovenije v EU. V letu, ki je pred nami, bodo tudi razne prireditve in romanja v Marijina svetišča v drugih deželah. 30. avgusta bo romanje Slovencev in Hrvatov v Marijo Bistrico. Vse te prireditve naj bi nas duhovno pripravile na vstop v Evropo in poglobile zavest o skupnih krščanskih koreninah. Evropa bo imela pravo bodočnost, če bo imela ne le "Marijino" zastavo dvanajstih zvezd na modrem nebu, ampak če bo živela iz svojih krščanskih korenin in vgradila v svojo temeljno listino tudi evangeljske vrednote. V ta namen so se letos konec aprila srečali predstavniki vseh osmih škofovskih konferenc in izoblikovali skupna stališča za bruseljski parlament.

Prosimo letos Marijo, majniško Kraljico, tudi za našo skupno evropsko domovino, da bo postala dom enakopravnih bratskih narodov.

Andrej Glavan,
ljubljski pomožni škof

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Ribnica na Dolenjskem

Druge str. ovitka: A. Veber: Slap Rinka

Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Triglavsko pogorje

Četrta str. ovitka: A. Veber: Muzej - Zgornje Pavlovče

Tri velike in svete besede sem ponesel s seboj iz domovine. To so: MATI, DOMOVINA, BOG.

Pater Robert Podgoršek, dolgoletni izseljenski duhovnik, se je pred kratkim za stalno vrnil v domovino. Skupaj z njim se bomo sprehodili po poti, ki jo je v 14 letih prehodil s slovenskimi rojaki v Švici.

Trenutno je nastanjen v kapucinskem samostanu v Škofji Loki. Zase pravi, da je rojen Mariborčan (3. 7. 1940), iz delavske družine. Nižjo gimnazijo je končal v Mariboru, nakar je po njegovih besedah »stopil« v samostan in odšel h kapucinom. Takrat je bil star petnajst let. Leta 1966 je bil v Mariboru posvečen v duhovnika, leta 1970 pa je bil imenovan za župnikavikarja kapucinske župnije pri sv. Ceciliji v Celju. Kolikor ga poznam, so to bila njegova zelo delovna in uspešna leta in vedno se rad spominja »svojega« Celja. Tudi ljudje ga niso pozabili in še danes ga pozdravljajo na ulici: »Pozdravljen. Ali niste vi pater Robert. Ali se me še spomnite? Poročili ste me in krstili moje otroke ...« Od tam pa je po 18-ih letih župnikovanja prevzel pastoralno delo med Slovenci v Švici in Kneževini Liechtenstein.

Po 14 letih delovanja na tujem ste se za stalno vrnil v domovino. Kako osebno, kot človek in duhovnik doživljate ta prehod, novi ljudje, nov način življenja in nenazadnje tudi novo in drugačno delo?

Po dobrih 14-ih letih sem se vrnil ... Če odmislim mučno iskanje novih primernih prostorov v Švici za Slovensko misijo in stanovanje za mojega naslednika, selitev, carinske zaplete in še marsikaj, kar je z vsem tem povezano, se znova »iščem«, saj so se v teh letih mojega bivanja v tujini doma zgodile zgodovinske spremembe. Zato so moji redovni predstojniki ustregli moji prošnji in mi odobrili šest mesecev bivanja za samostanskim obzidjem v tristo let starem škofjeloškem kapucinskem samostanu, kjer nimamo župnije, da se privadim na slovenski zrak ... Razen rednega bogoslužja v samostanski cerkvi in spovedovanja, ki ga je tukaj v naši cerkvi zares veliko, ter pomoči na sosednjih župnijah redno mašujem v uršulinskem samostanu blizu Škofje Loke.

Kako je prišlo do odločitve, da boste svoje duhovništvo delili z rojaki v Švici?

Slovenski kapucini so s p. Fidelisom KRANERJEM, kapucinom, ki je ustanovil Slovensko misijo v Švici leta 1968, vse do mojega prihoda, to je torej dobrih 35 let, opravljali dušnopastirsko skrb med slovenskimi rojaki v Švici in Kneževini Liechtenstein in tako sem po njegovem odhodu bil leta 1988 imenovan na njegovo mesto. Težko sem zapuščal domovino in z mešanimi občutki. A nisem se upiral odločitvi predstojnikov. Najhuje pa je bilo, ker sem bil dvakrat tujec.

Ali ste takrat vedeli, kam se odpravljate in kako bo izgledal vaš duhovniški vsakdan?

Niti približno ne. Moja podoba o našem človeku na tujem je z mojim prihodom v Švico doživela korenito spremembo. Področje delovanja se je naenkrat povečalo na obseg dveh Slovenij, slovensko bogoslužje je bilo takrat na 18 različnih krajih, to pa je pomenilo biti nenehno na poti. Mesečno sem naredil tudi po 2500 km, da sem lahko obiskal naše rojake. Ni bilo lahko, pa tudi mlad nisem bil več, saj sem se že bližal Abrahamovim letom.

Takrat sta v Švici delovala dva slovenska duhovnika. Koliko rojakov se je takrat zbiralo okoli slovenskega duhovnika in kako sta si razdelila delo?

Tako je. Bil sem skupaj s p. Damijanom, ki je bival v kapucinskem samostanu v Solothurnu, dobrih 100 km od Züricha. P. Damijan je pokrival predvsem zahodno Švico in vse tja do Ženeve, sam pa sem imel na skrbi nemško govoreči del Švice in Kneževino Liechtenstein. Vso pisarniško delo in obveščanje pa je bilo na mojih ramenih. To pomeni, da sem vsako leto na približno 1.600 naslovov pošiljal »pismo« za božič, veliko noč in za romanje v Einsiedeln. V času osamosvajanja domovine sem rojake obveščal o dogajanju v domovini, zbiral podpise za referendum, razpošiljal navodila o načinu volitev po pošti, o certifikatih, o konzularnih dnevih, o raznih slovenskih prireditvah, o pridobivanju slovenskega državljanstva, novih carinskih predpisih, lastninjenju, o slovenski dopolnilni šoli, in še in še. Vsak posebej pa sva mesečno za svoje območje izdajala župnijski list KAŽIPOT s podrobnim sporedom slovenskega bogoslužja in z aktualnimi obvestili, ki so bili našim rojakom v veliko pomoč. Bili so redno informirani o prihodnjih dogodkih, da so lažje načrtovali, kdaj in kje se bodo lahko srečali z ostalimi sorojaki.

Kar naenkrat pa ste ostali edini slovenski duhovnik v Švici. Kako ste sprejeli to dejstvo in kako so se na to odzvali naši rojaki?

Zadnjih pet let sem bil sam. P. Damijan se je vrnil po 17-tih letih v domovino. Zame osebno so to bili zelo težki časi. Pravzaprav, bilo je boleče za oba. Delovno mesto p. Damijana je bilo ukinjeno, Misijski odbor Solothurn je bil prepričan, da sam ne bom kos vsemu delu in nalogam, ki so se od mene pričakovala. Zato so želeli drugega, mladega in zdravega duhovnika. V tem smislu so tudi naslovili prošnjo na škofa Piriha v

Koper, ki je bil takrat pristojen za dušno pastirstvo Slovencev po svetu. Zadeva se je zaostri la v tolikšni meri, da sem bil pripravljen, da predčasno zaprosim za odpoklic.

Kot izseljenski duhovnik ste delovali zelo odprto. Ste zaradi te svoje drže imeli tudi kdaj kakšne težave?

Kakih večjih in nepremostljivih težav nisem imel, brez njih pa tudi ni šlo. Tesno sem sodeloval s Skupnostjo učiteljev slovenskega jezika in kulture, s številnimi slovenskimi društvi, z Veleposlaništvom RS Slovenije v Bernu. Ustanovil sem tudi Konferenco za Švico in Kneževino Liechtenstein pri Svetovnem slovenskem kongresu, s skupnimi močmi smo izdali NASLOVNIK, ki zajema naslove vseh slovenskih društev in drugih slovenskih ustanov v Švici in Kneževini Liechtenstein ter važnejše naslove v Sloveniji (vsa ministrstva, ustanove za Slovence po svetu od radia do tiska, finančne ustanove). Vse v želji, da bi ostali povezani med seboj in z domovino. Kajti te razdalje ubijajo, kot je nekje zapisal Ferdo Godina. Ubijajo tiste, ki so odšli, in tiste, ki so ostali doma.

Kako ste kot duhovnik odreagirali na razne neprijetnosti, ki ste jih bil deležen v času svojega duhovniškega delovanja na tujem?

Na vrtu samostana v Škofji Loki

Ni jih bilo malo, marsikatero bridko je bilo treba pogoltniti in neskončno potrpeti ter enostavno vztrajati. Še vedno se z grenkobo spominjam medijskega linča ob blagoslovitvi obnovljenih prostorov slovenskega veleposlaništva v Bernu, pa še kaj bi se našlo. Toda človek mora iti naprej in iskati nove rešitve, ki so v dobro ljudem, ki si jim bil poslan.

Zelo ste bili aktivni tudi na kulturnem področju. Kaj slovenska kultura danes pomeni v izseljenstvu?

Zelo mi je bila pri srcu slovenska šola in slovenski učitelji so imeli pri meni vso moralno in materialno podporo. Zbirali so se v prostorih misije, na voljo so jim bile knjige, časopisi, tehnični pripomočki, trikrat na leto sem priložil misijski pošti tudi zgibanko o slovenskem dopolnilnem pouku. Vesel sem, da je DAN SLOVENSKE KULTURE ali PREŠERNOV DAN prerasel ozke okvire in danes s pomočjo slovenskega veleposlaništva zbere po nekaj sto slovenskih rojakov od blizu in tudi od zelo daleč. Vedno sem zastopal misel, da gresta vera in kultura z roko v roki, se dopolnjujeta in druga brez druge ne moreta živeti. Trudil sem se, da gradim skupni slovenski duhovni prostor, ki ne bo vezan zgolj na zemljepisne meje matične domovine, ampak bo povezoval vse Slovence v zavezi skupnemu izročilu, jeziku, kulturi in veri naroda, v katerem koreninimo.

Kako bi s svojimi izseljenskimi izkušnjami opredelili triado MATI – BOG – DOMOVINA?

Ob svojem nastopu v Einsiedelnu, ko sem bil 25. sept. 1988 umeščen za slovenskega izseljenskega duhovnika, sem dejal: »Tri velike in svete besede sem ponesel s seboj iz domovine. To so: MATI, DOMOVINA, BOG. In dokler bo v srcu živel spomin na mater in ne bom pozabil domovine in bom ohranjal vero svojih očetov, tako dolgo se ne bom izgubil. Tudi sleherni izmed nas! In to je program mojega dela in tudi smisel mojega bivanja med nami. Naj me v tem podpira priprošnja Božje Matere in božji blagoslov.«

Švica je znana kot zelo bogata, urejena in do tujcev zaprta država. Kako bi opisali položaj naših rojakov v Švici?

Švica ima dva obraza. Tistega, ki ga kaže navzven, in tistega, ki ga doživlja tujec na delu. Navzven je to obljubljena dežela, ki magično privlači tujo delovno silo, navznoter pa odklonilna do tujih delavcev, čeprav brez njih ne more preživeti. Zaželena je samo mlada in zdrava delovna sila. Ko si enkrat izčrpan, ostarel, bolan, je najbolje, da se vrneš, od koder si prišel. Mimo so časi, ko se je dalo kaj privarčevati, sedaj se živi iz meseca v mesec, mesečna renta skoraj ne zadošča za preživetja. Slovenija še vedno ni dovolj

P. Robert v atriju samostana v Škofji Loki

P. Robert skupaj z Zvonetom Podvinskim na srečanju ZVEZE v Schwarzwald

prepoznavna in tako še vedno sodimo med JUGOSE. S tem sem povedal vse. Mislim, da bi država Slovenija morala narediti več za svojo prepoznavnost v Švici. Mi sodimo v tako imenovani »tretji krog«, kar pomeni, da naši ljudje zelo težko dobijo zaposlitev. Najprej dobijo službo domačini, potem člani EU, šele potem so na vrsti ostali iskalci, med katere sodimo tudi Slovenci. Žalostno, ampak resnično. Prav zaradi tega bi država Slovenija morala narediti veliko več za prepoznavnost države v svetu.

Kako je z mladimi rojaki v Švici? Kakšna je možnost, da bi se preselili v Slovenijo?

Druga generacija je zame osebno z redkimi izjemami v narodnostnem smislu izgubljena. Pogovorni jezik v družinah je švicarščina, učenje slovenskega jezika in kulture je otrokom bolj v breme kot v veselje, domovina staršev ni njihova domovina, vse bolj neradi gredo skupaj s starši v Slovenijo. Na nek način jih na Slovenijo vežejo neprijetni občutki. »Zakaj?« se boste vprašali. Večina rojakov je v domovini zgradila svoje hiše. Vse počitnice v Sloveniji so skupaj z otroki preživeli v zidanju, odrekanju in garanju. In to je mladim ostalo v grenkem spominu. Po drugi strani pa so se mladi vključili v švicarsko družbo. Navzeli so se miselnosti, navad, načina življenja in čutenja tukaj-

šnjega prebivalstva. Slovenstvo je pri tolikih zakopano tri klafre globoko, bolj kot o integraciji lahko govorim o asimilaciji. Seveda ne smem posploševati. So slovenske družine, kjer so ohranili slovensko besedo, navade in uspeli otrokom vcepiti zavest slovenstva in ljubezen do slovenske domovine. Vse preveč pa jih je dovolilo spodrezati korenine. To je bilo zame najbolj boleče. Da bi se odločili preseliti se v Slovenijo, je zame utopija, vsaj za zelo veliko večino to lahko trdim. Eno so obljube, drugo pa je potem resničnost, ko se spopadejo s številnimi administrativnimi ovirami. Sam se ne smem spomniti carinskega zapleta ob moji selitvi, ki je trajal celih pet dni, ki pa se je na koncu zame vendarle končal zelo ugodno. Grenak priokus pa je ostal. Drži pa, da sem bil vse premalo obveščen in podučen o carinskih predpisih. Zato svetujem vsem, ki se mislijo vrniti v domovino z vsem svojim premičnim premoženjem, da se zelo podrobno informirajo.

Kam vas bodo na »stara leta« popeljali spomini, ko boste pomislili na Švico?

Za menoj je štirinajst let tujine, ki sem jih preživel kot slovenski izseljenski duhovnik. Vrnil sem se. Zaznamovan s tujino. Za vedno. Doživljal sem vso resničnost besed: »Ti veš: odhod od tod je ena sama bolečina. Ti veš, kako bo dolga pot in kje je druga domovina. Veš, kako samo me pol odhaja, kako me pol za vedno tu ostaja. Veš ti, vem jaz, ve čas: Samo TA je prva, PRAVA DOMOVINA« (J. Žohar: RAZHAJANJA).

Švice same zlepa ne pogrešam. Pogrešam rojake, s katerimi sem si delil kruh tujine, s katerimi sem skupaj hodil njihovo pot zdomstva in izseljenstva, s katerimi sem skupaj veroval, upal, ljubil, se veselil in jokal ...

Vsem, ki so mi bili zaupani, bi se rad še enkrat zahvalil in opravičil za vse. Saj sem ostal zgolj človek, kakor vsi drugi: krhek in grešen, ranljiv in slaboten, nepopoln in zamerljiv, tudi po tistem, ko se me je s posvečenjem dotaknila božja roka ...

Prišel je čas, da sem jim rekel Z BOGOM in na SVI-DENJE V DOMOVINI.

In če se na koncu spet vrneva na začetek najinega pogovora. Boste ostali v Škofji Loki?

Ne vem še. Škofja Loka mi je zelo lepa in na svoj način me povezuje s časom, ki sem ga še kot mlad preživel za zidovi našega samostana. Kdo ve, kakšna bo božja volja. Šel bom, kamor me bodo poslali.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Cerkev na poti v Emavs

»Prihrojene« misli so boljše od »prisedenih«, to je staro pravilo, v veljavi že od grških filozofov naprej. Hoja v naravi, v gozdu, po prašnih cestah in kolovozih, po gorskih poteh, ob obali, je za naš način življenja, ko veliko presedimo in se znamo samo še voziti z avtomobili, že terapevtskega pomena. Sprosti, osveži, daje novih moči, ne le fizično, ampak tudi duhovno.

Pišem o tem, ker je hoja postala del mojega vsakdana, nekakšna duhovna oaza, brez katere si danes težko zamišljam duhovno življenje. V dneh najhujše vojne v Iraku, na ponedeljek po tihi nedelji, 7. aprila, sem na takem duhovnem sprehodu v gozdu nad Stuttgartom na starem in mogočnem drevesu začuden odkril prilepljen letak z napisom: »Sovraštvo – nevoščljivost, moč – nasilje, zvitost – laž, iskanje samega sebe – pohlep, nezmernost – neljubeznivost. Bog je drugačen. Da bi bili drugačni tudi mi, nam je dal zgled Jezus. Postani tudi ti njegov prijatelj.«

Prav takrat sem razmišljal, kaj bom napisal za majsko številko Naše luči. Odgovor mi je bil dan. Pot dveh učencev v Emavs ... Zgodilo se je na poti iz Jeruzalema v Emavs. Jezusa so križali. Učence je zadel globoka žalost in razočaranje. Niso več zdržali v mestu, zato so na poti na podeželje. Njihovo srce je strto, vendar ne zaprto. V pogovoru sta si učenca zau-pala, kako zelo ju boli, da se je vse tako nesrečno končalo. »Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo odkupil Izrael!« Tako razlagata skrivnostnemu sopotniku, ki se jima je pridružil.

Evangelist Luka pravi, da so bile njune oči zastrte in ga nista spoznala. Žalost in razočaranje, huda bolečina nam zaprejo pogled na življenje. To vemo iz lastnega izkustva. Pogovor z razumevajočo osebo je takrat lahko odrešilna bilka. Tako je bilo tudi za učenca na poti v Emavs. Jezus kot spremljevalec jima razloži pomen njunega razočaranja. »Mar ni bilo potrebno,

da je Mesija to pretrpel in šel v svojo slavo?« Mar niso tudi nam potrebne bridke izkušnje, solze, trpkost v srcu zaradi tolikih stranpoti in ovinkov v našem življenju? Preden padejo luskine z naših duhovnih oči, je potrebno večkrat tavati v temi. Kaj ne gre pri tem za pot k tisti svobodi božjega otroštva, ki nam jo želi Bog podariti na koncu vseh naših tavanj? Bog nas osvobaja in odrešuje tudi ali predvsem na ta način. Drugo za drugo padajo iluzije, katerih smo se suženjsko oklepali, prečiščujejo se naši ideali, obračajo se naši življenjski načrti. Le tako postajamo podobni dvema učencema na poti v Emavs, ki sta na koncu poti dočakala, da je Jezus sedel z njima k mizi, vzел kruha, ga razlomil in jima ga dal. Takrat, poudari evangelist Luka, šele takrat so se jima odprle oči in sta ga spoznala.

Tako kot je to pomembno v življenju vsakega človeka, je bistveno tudi za življenje Cerkve. Njeno upanje je onstran njenih načrtov, pričakovanj, vizij in večkrat iluzij. Kaj se ni v zgodovini Cerkve tolikokrat dogajalo tako kot na poti v Emavs? Mi pa smo mislili, mi pa smo načrtovali, mi pa smo upali ... Premajhen je bil doseg upanja, prešibka moč ljubezni, preplitva globina vere. Zato je Cerkev do konca njene zgodovine na poti očiščenja, na poti sprejemanja. Njen skrivnostni spremljevalec, vstali Gospod, ji mora dan za dnem, obdobje za obdobjem »razlagati pisma in preroke«, ji poočitati, tako kot je storil učencema: »O nespametna in počasna v srcu za verovanje vsega, kar so povedali preroki!« Ali ni zato Jezus pred vnebohodom učencem in Cerkvi dejal: »Še veliko vam imam povedati, a zdaj ne morete nositi. Ko pa pride on, Duh preroke, vas bo uvedel v vsoto resnico ...« V 21. stoletju po binškojih je to obljuba, ki se še vedno uresničuje. Malo vemo o Jezusu, o njegovi duhovni navzočnosti v srcu sveta in vesolja, premalo o njegovem mističnem bivanju v srcu vsakega človeka, na krilih sanj, ki jih sanjajo ljudje domala na vsakem koščku zemlje. Premalo se zavedamo, da je njegovo božje kraljestvo že med nami, v nedolžnem pogledu otroka, v proseči roki berača, v tolažbo iščočem pogledu bolnika, v tisoč in tisočih neizrečenih prošnjah slehernega človekovega srca.

Verjamem in verujem, da bo pot Cerkve v tretjem tisočletju kakor pot dveh učencev v Emavs. Da bo ta pot popeljala mnoge ljudi iz žalosti in razočaranja v veselje bivanja, v vstajenje.

Zvone Štrubelj

Služba za denar in služenje

Kupil sem si neko napravo. Toda ko sem jo hotel uporabiti, ni delovala, kot bi morala. Sam se na tehniko nič preveč ne spoznam in sem zato aparat odnesel na servis. Prijazno so me sprejeli in se takoj lotili dela. Prosil sem celo, če sem lahko navzoč pri popravilu, da bi se morda tudi sam kaj naučil. Bili so tako vljudni, da so mi to dovolili.

V času popravila, ki je trajalo kar nekaj časa, sem se seveda zapletel s serviserjem v pogovor o različnih stvareh. Dejal sem mu, da me je prijetno presenetila njegova ustrežljivost in res pohvale vreden odnos do strank. Tega ne srečaš prav pogosto. Toda on mi je odvrnil: "Veste, k nam prihaja po pomoč veliko ljudi. Storimo, kar moremo storiti. Toda prijaznost je največkrat neiskrena in nepristna. Saj za svoje delo prejemamo plačilo in že zaradi tega moramo biti uslužni."

Toda njegove besede me niso prepričale. Iskrenost njegovega priznanja je meni pomenila ravno nasprotno. Ob koncu pa sem doživel še eno presenečenje. Ko sem hotel plačati, so mi dejali: "Naših uslug vam ne bomo zaračunali, lahko pa prostovoljno prispevate, kolikor vrednotite opravljeno delo." Seveda tega nisem zlorabil. Tak nepričakovan pristop mi je naravnost polepšal dan in vesel sem bil, da sem se s svojim problemom obrnil nanje.

Žalostno je, da delo mnogim pomeni le plačano obremenitev. Ko odkriješ, da nekdo svoje delo oz. poklic opravlja z veseljem in mu postane sredstvo služenja bližnjemu, začutiš potrebo, da bi se pred njim priklonil in mu izkazal svoje spoštovanje. Taki ljudje ga res zaslužijo.

Poklic, ki si ga v življenju izberemo, res ni zabava. Tudi če ga v začetku ljubimo, postane sčasoma naporen, morda celo neprijeten. Hudo človeka potre, če za svoje delo ne dobi ustreznega zadoščanja, da je premalokrat deležen pohvale in spodbude ali pa sploh nikoli.

Kje je rešitev? Morda bežati iz poklica v poklic, menjavati delovna mesta, sodelavce, šefe. Včasih je to res nujno potrebno. Kdor pa to ponavlja stalno, se bori s svojim notranjim nemir in trpi. Torej ni problem zgolj poklic, ki ga opravljam morebiti z nezadovoljstvom, ampak moje osebno ozadje, napačna zastavitev življenjskih ciljev ali celo nezanimanje za vrednote.

Vrednote, med katerimi je na prvem mestu vera, spreminjajo enoličnost vsakdanjika. Ker ljubim Boga, ljubim ljudi okoli sebe. In ker ljubim ljudi, ljubim tudi poklic, v katerem jim morem služiti.

David Taljat

Poslušam odtenke življenja

Slomškova ustanova je v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani priredila dobrodelni koncert z naslovom »Poslušam odtenke življenja«. Na prireditvi so sodelovali dijaki slovenskih katoliških gimnazij in znani slovenski dramski igravec Gregor Čušin. Na koncertu so tako skupaj zapeli združeni zbori Škofijske klasične gimnazije Ljubljana, Škofijske gimnazije Antona Martina Slomška Maribor, Škofijske gimnazije Vipava in Gimnazije Želimlje.

V dveurnem koncertu so se mladi dijaki predstavili kot izredno kakovostni interpreti moderne in klasične zborovske glasbe. Za to priložnost so oblikovali tudi poseben simfonični orkester, ki nas je popeljal v svet klasične glasbe.

S pomočjo njihove glasbe in besedila smo lahko spoznali njihov šolski vsakdan in njihove talente, obogatene z veliko mero ustvarjalnosti.

Izkupiček prireditve je bil namenjen socialno ogroženim dijakom vseh slovenskih katoliških gimnazij ter drugim dijakom in študentom. Če želite tudi vi pomagati razvoju slovenskih katoliških gimnazij na Slovenskem, jih lahko поблиže spoznate na njihovi spletni strani www.rkc.si/slomskova-ustanova/

L. B.

Ljudske pobožnosti

Nekatere molitve so se ljudem posebno priljubile in s časom dobile že kar obredno obliko. Opravljajo se lahko tudi zunaj cerkve in brez duhovnika, zato jih imenujemo ljudske pobožnosti. Med najbolj priljubljenimi in razširjenimi je gotovo šmarnična pobožnost v mesecu maju.

V vsaki krščanski družini je bila poleg križa tudi podoba Matere Božje. Za majnik so skrbeli, da je bila podoba vedno lepo okrašena. Ime »majnik« ni samo ime za mesec maj, ampak ima širši pomen, ki nas takoj spominja, da je to Marijin mesec.

Otroci so vsak dan nabrali preproste travniške cvetlice, v marsikateri družini pa so spletli tudi venec okoli podobe. Tudi nekaj olja se je kljub pomanjkanju denarja žrtvovalo, da se je v steklenem kozarcu prižgala lučka Mariji v čast. Zjutraj in zvečer se je družina zbrala k molitvi ob tem domačem oltarju.

Še zdaj se spominjam, kako smo otroci leta 1958 radi hodili k šmarnicam, ki so bile zjutraj, saj takrat maša še ni bila možna zvečer. Poslušali smo branje o lurških prikazovanjih, potem pa smo tekli v štiri kilometre oddaljeno šolo. Čeprav smo vsaj pripoved o prikazovanjih lahko slišali, nam je bilo žal, da nismo mogli ostati v cerkvi do konca. Zato je bilo ob nedeljah popoldne še prijetneje iti k šmarnicam, saj so fantje skupaj z župnikom peli litanije Matere Božje. Ljudje so prišli iz vse župnije, tudi najbolj oddaljeni, ki so že drugič prepešali dolgo pot do cerkve in domov. Skupno so tisto nedeljo naredili kar štiriindvajset kilometrov. Podobno je bilo tudi v postnem času, ko smo hodili h križevemu potu.

Kasneje kot župnik kar nisem mogel razumeti, ko sem v župnijah srečeval kar precej ljudi, ki nikoli v življenju niso bili ne pri šmarnicah ne pri križevem potu. Škoda, bili so prikrajšani za lepo duhovno doživetje. Sem se pa prav na teh župnijah srečal z ljudsko

pobožnostjo, ki so jo v oddaljenih vaseh opravljali ljudje brez duhovnika. Če je bila v vasi podružnična cerkev, so se ljudje zbirali v cerkvi, drugače pa kar na prostem, ob kapelici ali križu v vasi. Vedno se je našel kdo, ki je imel dovolj poguma in sposobnosti, da je vodil pobožnost. Navadno je bil to rožni venec in litanije ter še jutranja ali večerna molitev, odvisno kdaj je bila pobožnost. V zadnjih desetletjih je bilo to navadno zvečer, nekoč pa zjutraj, ob začetku dneva. Zanimivo je, da so ljudje znali na pamet moliti litanije, kar le redko kateri duhovnik zmore. Niso pa imeli šmarničnega branja, kot je v cerkvi. V zadnjem času se tudi to uveljavlja, saj zdaj ni več težko dobiti več izvodov knjige s šmarničnim branjem, pa tudi čedalje več ljudi je, ki so zmožni dobro brati. Na žalost pa za modernega človeka poslušanje tega branja ni več tako zanimivo.

Ljudje so tako ljudsko pobožnost občutili močneje kot samo navadno molitev. Tako kot so občutili pomembnost molitve v cerkvi, tako so pri šmarnični pobožnosti občutili, kot da se je njihovi vasi približala župnijska cerkev. Podružnična cerkev, pa tudi kapelica, križ ali celo samo prostor, kjer so se zbirali, je postal središče vasi, kot je župnijska cerkev središče župnije.

J. Modic

Zapečen fižol z zelenjavo

Po velikonočnih praznikih, ko smo zaužili precej dobrot, se telesu spet prileže brezmesna jed. Predlagam zapečen fižol – prebranec.

Potrebujete: 500 g belega fižola, 200 g čebule, nekaj sveže paprike in paradižnika, malo česna, 25 g bele moke, 20 g mlete sladke paprike, 1/2 dl olja, peteršilj, sol, poper (količino prilagodite številu članov družine).

Fižol čez noč namočimo, nato skuhamo, zrna naj ostanejo cela. Na olju prepražimo zrezano čebulo, sesekljan česen, narezano svežo papriko in paradižnik, nekoliko prekuhamo, nato dodamo še mleto papriko, moko in lovorjev list, primešamo kuhan fižol, solimo in popramo po okusu, nato damo v glinasto ali drugo posodo in pečemo v pečici pri 160 stopinjah trideset minut. K fižolu lahko serviramo še zeleno solato ter ga poplaskemo z vinom.

Modro in preudarno izkoriščena zgodovinska priložnost Slovenije

Prepričljivo za Evropsko unijo in zvezo NATO. Na referendumih je Slovenija dokazala, da hoče v prihodnosti postati aktivna in enakopravna članica Evrope in razvitega sveta.

Privrženci vstopa Slovenije v EU in v zvezo NATO, obe največji mednarodni povezavi tega časa, so v nedeljo, 23. 3. 2003 doživeli veliko zmagoslavje. Na referendumih se je namreč kar okoli 93 % upravičencev izreklo za včlanitev v EU, za vstop Slovenije v NATO pa je bilo kakih 66 % tistih, ki so glasovali. Predsednik države dr. Janez Drnovšek je dejal, »da je to odličen sad več kot desetletnih prizadevanj slovenske politike, pri čemer pa sta izida referendumov, posebej tistega o NATU, posebej dragocena glede na mednarodne razmere, v katerih sta potekala. Mislim na vojno v Iraku, ki so jo mnogi na vsak način poskušali povezati z NATOM«. Predsednik vlade Anton Rop je ob objavi sicer še neuradnih izidov referendumov rekel, »da je zelo vesel zmage, tudi zato, ker je Slovenija sama organizirala glasovanje, ki ga NATO sploh ni zahteval«. Zunanji minister dr. Dimitrij Rupel, ki se je zelo odločno zavzemal za vstop v NATO in je bil zaradi tega deležen mnogih očitkov, nizkih udarcev, groženj in žalitev posameznikov in neke znane slovenske revije, je ob objavi izidov poudaril, »da so ti fenomenalni, zdaj je tekmovalno potovanje končano, pot pa se pričinja«. Izide je ugodno ocenil tudi predsednik SDS Janez Janša, ki je med tistimi politiki, ki so si ves čas prizadevali za vstop Slovenije v obe mednarodni povezavi. Naj poudarimo, da sta izida obeh referendumov zgodovinskega pomena in bosta zagotovo vplivala na prihodnji razvoj Slovenije in na njeno umestitev v mednarodno politiko in odnose. Prepričevanja političnih strank, vplivnih osebnosti z vrha države, cerkvenih dostojanstvenikov, kulturnih in drugih javnih delavcev, pa tudi vrhunskih predstavnikov obeh povezav, ki so pred glasovanjem obiskali Slovenijo, so omogočila, da so se lahko vsi, ki so to želeli ali hoteli, seznanili s politiko, vlogo in pomenom, ki jo iz-

vajata Evropska unija in zveza NATO. Značilno in zaskrbljujoče je, da so se v predreferendumskem obdobju zoper obe povezavi izrekli mnogi od tistih, ki so nasprotovali tudi osamosvajanju Slovenije v letih 1990 in 1991. Svojim predsodkom in političnim nazorom so dodajali tudi veliko protiamerikanizma. Nasploh pa je mogoče ugotoviti, da nasprotniki obeh povezav niso imeli prepričljivih in verodostojnih argumentov za svoja stališča. Po njihovem naj bi bila Slovenija dopadljiva sama sebi, skoraj samozadostna država, prepričana v lastno veličino v tem globalnem svetu; morebitne zunanje nevarnosti, tudi terorizem, pa bi odpravljala s politikom nevtralnosti ali z nekakšno novo obliko neuvrščenosti. Takšna mnenja so bila nemara izrečena dobronamerno, toda bila bi škodljiva. Slovenija bi se namreč osamila in se postopno lahko vrnila nazaj v območje jugovzhodne Evrope, to je na Balkan. Zapravili bi državo komaj dvanaest let po tem, ko je bila vzpostavljena.

Naj poudarimo, da sta izida obeh referendumov zgodovinskega pomena.

Za večjo verodostojnost politike

Ob izrazih veselja in navdušenja spričo izidov obeh referendumov pa je bilo slišati tudi opozorila, da bi se morala Slovenija bolj uveljaviti v mednarodni politiki. Vlada in parlament, denimo, nista sprejela jasnih stališč in opredelitev glede napada ZDA in Velike Britanije na Irak. Zagotovo ni dovolj, da Slovenija napad samo obžaluje, saj naj bi ga tudi obsodila. Res pa je, da se je Slovenija že obvezala, da bo v okviru OZN sodelovala pri povojni obnovi Iraka in reševanju humanitarnih težav v tej državi. Vlada naj bi tudi jasno odgovorila na prošnjo ZDA, da bi ji Slovenija za potrebe iraške vojne dala na voljo zračni prostor in transportne poti. To bi bilo potrebno, sodimo, tudi zaradi tega, ker bo ameriški senat imel važno vlogo pri ratifikaciji pogodbe o vstopu Slovenije v NATO.

Slovenska vlada in politika se je sicer takoj lotila izvajanja duha in izidov referendumov. Zunanji minister dr. Dimitrij Rupel je v ponedeljek, 24. 3. 2003 generalnega sekretarja zveze NATO lorda Robertssona obvestil o tem, da se postopek za sprejem Slovenije v to organizacijo lahko nadaljuje. Sledil je podpis pogodbe o vstopu Slovenije v EU v Atenah. V to povezavo bomo vključeni že čez eno leto, 1. 5. 2004.

(Iz komentarja v Našem glasu)
(md)

Združena Slovenija

Želje, da bi se Slovenci združili v eni sami državi, segajo v 19. stoletje. Na referendumu 23. marca smo se Slovenci odločno izrekli za Evropo in Nato. Prvič se bo tako zgodilo, da bodo vse tri Slovenije - matična, zamejska in evropski del svetovne - združene.

Vključitev v Evropo je z vidika slovenstva izjemnega pomena, ker nas ne bodo več ločevale meje, v evropskem domu pa bomo ljudstvo s priznano kulturo in jezikom, z glasom kot drugi. Upati smemo, če bomo tudi sami storili vse potrebno, da se bo slovenska mladina po vsej celine mogla prepoznati v lastni kulturni dediščini, jo ceniti in gojiti, ko bo hkrati razvijala kulturo okolja, v katerem živi. Naši mladi ne bodo v Evropi več tujci z Balkana, ki bi se morali sramovati svoje domovine, ampak bodo znali pripadnost dvema kulturama obrniti sebi v prid in v njej odkriti številne prednosti. Sam poznam vrsto mladih, ki so ob zavednih in skrbnih starših ter pomoči slovenske župnije in duhovnikov ohranili slovenstvo in danes že imajo perspektivne službe v mednarodnih podjetjih. Že zgolj tržno gledano se slovenstvo izplača! Kaj šele kulturno, duhovno, človeško ...

Vstop v Evropo in Nato je za nas v domovini dokončen prelom s komunizmom, ki se je v različnih oblikah ohranil do danes. Pisatelj Jančar je obdobje po osvoboditvi označil za demokraturo - mešanico demokracije v povojih in diktature, ki počasi popušča. Politično nas čakajo številne spremembe, da bi dosegli visoke demokratične standarde, predvsem bo treba okrepiti opozicijo, da bi končno kdo gledal oblastem pod prste. Referendumski rezultati so že opogumili sicer šibko opozicijsko Koalicijo Slovenija (Janša in Bajuk), da je postavila oblastem zahteve za pluralizacijo medijev in boljše delovanje državnega zbora. Ko pišem te vrstice, poteka v državnem zboru razprava o Slovenski investicijski banki, ki so jo ustanovili komunisti po prvem krogu prvih večstrankarskih volitev, ko so videli, da bodo volitve izgubili. Banko so potrebovali za skrivanje in pranje denarja, ki so si ga protipravno prisvojili. Ta banka je to počela vse doslej, na pragu Evrope pa

se je končno spotaknila, ker Evropa takšnega poslovanja ne prenese. Na dan že prihajajo velike umazanije in podtalno delovanje nekdanje partijske elite zadnjih dvanajst let. Prava demokracija in pregledno upravljanje javnega denarja sta še dva obetavna sadova našega vstopa v Evropo.

Ta vstop smo še posebej pričakovali in podprli katoličani, saj bomo lahko le v evropskem domu dosegli pravice, ki nam gredo. Res je vse, kar je treba, zapisano v naši ustavi, toda s papirja v dejanja je dolga pot, če so pri krmilu tisti, ki so še do včeraj napredovali samo zato, ker so katoličane zatirali, ovajali in izganjali iz služb. Takšni se spremenijo le, če jih k temu prisili kdo od zunaj. Zaenkrat je v odnosih med državo in Cerkvijo vrsta nerešenih vprašanj od šolstva do financiranja, od pravnega statusa do odnosov s Svetim sedežem. Vse to je v Evropi že davno dobro rešeno, tako da se naše oblasti ne bodo mogle več dolgo sprenevedati in se obnašati, kot da je Cerkev sovražnik številka ena.

Končno slovo od barbarstva in vstop v civilizacijo pa se bo zgodil, ko bomo končno dostojno pokopali na deset tisoče žrtev komunizma in zanje izdali mrliški list. V državnem zboru je novela zakona o popravi povojnih krivic in poslanci so na preizkušnji, ali že zmorejo civiliziran odnos do žrtev komunističnega nasilja ali ne. Medtem ko imamo že desetletja - skladno z mednarodnimi pogodbami - lepo urejena grobišča nemških in italijanskih vojakov, ki so padli pri nas, pa povsem nedolžni deset tisoči Slovencev in Slovenk, od dojenčkov prek žena do ostarelih nimajo pravice do pokopa in groba. Kako strašno in nedoumljivo barbarstvo, zločin nad človeštvom je bil komunizem, da niti mrtvih ne spoštuje! Upati smemo, da imajo demokratično izvoljeni poslanci več spoštovanja do pobitih kot komunisti in bodo sprejeli ustrezen zakon.

Slovenci, združeni v Evropi, imamo pred seboj odprto prihodnost, saj smo lahko med seboj končno res povezani, hkrati pa se tudi doma vendarle bližamo evropskim civilizacijskim vrednotam.

Drago K. Ocvirk

ZAPISALI SO ...

Bojan Brezigar – Zamejski Primorski dnevnik

Presenečenj ni bilo in tako je 23. marec 2003 postal eden izmed zgodovinskih datumov za Republiko Slovenijo. Od plebiscita v letu 1990 jih je bilo kar nekaj, vendar Slovenija v tem ni izjema, saj je val sprememb v zadnjem desetletju preplaval staro celino.

Rezultat nedeljskega referenduma ni presenečenje. O zadržanju državljanov Republike Slovenije do vstopa v Evropsko unijo ni bilo nikoli dvomov, o zvezi NATO pa je postavljala rezultat v dvom zelo huda opozicija v civilni družbi z rektorjem ljubljanske univerze Mencingerjem na čelu in ob dokaj izraziti podpori medijev, predvsem glavnine slovenskega tiska. Na končni izid so nedvomno vplivala tudi nekatera mednarodna dogajanja, od umora Zorana Đinđića v Beogradu do hrvaške zaplembe dveh slovenskih ribiških ladij, kar je slovenske volivce spomnilo, da Balkan še obstaja in da še zdaleč ni tako stabilen, kot se to kaže navzven; močno so tudi vplivali številni mednarodni obiski, prav tako pa angažiranost političnega establišmenta, ki je v zadnjih dveh tednih zastavil vse sile za uspeh obeh referendumov.

K temu bi dodal še tezo, da Bushev napad na Irak ni negativno vplival na izid, ampak ga je morda celo še utrdil, saj so volivci uvideli, da ustrahovanje nekaterih protinatovskih krogov, češ da bodo slovenski vojaki prepuščeni na milost in nemilost ameriški komandi, ne drži, glede na, denimo, odločno nasprotovanje Nemčije napadu na Irak, ne da bi zaradi tega kdorkoli zahteval njen izstop iz zveze NATO.

Za Slovenijo se začenja novo obdobje. Zgodovinskih datumov bo še nekaj, med najpomembnejšimi 1. maj leta 2004, to je dan širitve EU, vendar so vsi ti datumi sedaj že vnaprej zapisani in zgoditi bi se moralo kaj zares hudega, da bi prišlo do kake spremembe.

Slovenija je torej dokončno stopila na tir evropskih integracijskih procesov; to pa pomeni, da se bo srednjeevropski prostor, v katerem zaseda Slovenija pomembno geopolitično mesto, znatno spremenil. Sestavni del tega prostora smo tudi mi (zamejski Slovenci, op. ur. NL), in zato je popolnoma jasno, da bodo odločitve referendumov vplivale tudi na življenje Slovencev, ki živimo za mejo. Ta čas je priložnost, da v tem prostoru zavladata mir in sožitje in se tako prekine skoraj sto let trajajoči čas, ki je bil predvsem nosilec tegob in tragedij.

Jana Leško za DELO

Udeležba na referendumu o vstopu Slovenije v Evropsko unijo in Nato ni dosegla projekcij, narejenih na podlagi javnomnenjskih raziskav. Delova projekcija je napovedovala, da udeležba ne bo nižja od 66 odstotkov. Pa je bila, za slabih šest odstotkov, ki jih je mogoče vsaj delno pripisati lepemu vremenu in smučarskim poletom v Planici. A v nedeljo dosežena 60,3-odstotna udeležba je bila po plebiscitu najvišja med vsemi doslej izvedenimi referendumi.

Plebiscit decembra 1990 je bil seveda izjemen dogodek in ga s poznejšimi referendumi skoraj ni primerno primerjati. Volivci so se odločali, ali naj Slovenija postane samostojna in neodvisna država. Pravico glasovanja je tedaj imelo 1.499.294 volivcev, glasovalo jih je 1.361.738, od tega več kot 19 tisoč na predčasnem glasovanju.

Za referendumski izid je bilo upoštevanih 1.457.020 volivcev, saj je republiška volilna komisija ugotovila, da se 42.274 posameznikov ni moglo udeležiti glasovanja na plebiscitu zaradi služenja vojaškega roka, vojaških vaj ali zaradi dela v tujini, in so torej bili opravičeno odsotni.

Za samostojno in neodvisno državo je glasovalo 1.289.369 ali 88,5 odstotka vseh volivcev, proti jih je bilo 57.800 ali 4 odstotke, neveljavnih je bilo 12.412 ali 0,9 odstotka glasovnic.

Na nedeljskem referendumu, ki je imel zaradi vprašanja o članstvu v EU skoraj enako težo kot plebiscit, je imelo volilno pravico 1.609.587 volivcev. Na referendumu o včlanitvi v Nato pa je glasovalo nekaj manj volivcev.

(Bedford) Ukrajinska cerkev sv. Jozafata, kjer imamo Slovenci vsako leto velikonočno vigilijo.

Plebiscitarnega in zadnjega referendumu zaradi načina ugotavljanja izida ni mogoče primerjati, nobenega dvoma pa ni, da je bila odločitev za članstvo Slovenije v Evropski uniji sprejeta zelo soglasno.

Udeležba je bila namreč v primerjavi s preostalimi po plebiscitu izvedenimi referendumu zelo visoka in je tako pritrčila tistim, ki opozarjali, da ni pametno razpisovati referendumov o ozkih strokovnih vprašanjih.

Sedaj gre za izredno pomembno leto, v katerem mora predvsem vlada precej narediti, je povedal Alojz Peterle, ki je predsednik komisije državnega zbora za evropske zadeve (KEZ) in član predsedstva konvencije o prihodnosti Evrope.

Po njegovih besedah so se Slovenci za vstop v Evropsko unijo in zvezo Nato odločili "bolj z ozirom na strateške interese Slovenije, kot glede na trenutne politične razmere, ki jih je posebej zaznamovala vojna v Iraku." Po njegovem mnenju bo imel rezultat referendumov pozitivne posledice tako doma kot v članicah Unije, zato nikakor ne bi smela pasti dinamika

Romarska cerkev v Marienthalu

priprav na članstvo v Uniji. Vlado čaka še veliko dela pri pripravi podzakonskih aktov, predvsem na področju kmetijstva in gospodarstva. Peterle si želi, da bi ministrstva delo čimprej opravila, saj je od tega odvisno črpanje sredstev iz evropskih strukturnih skladov. "Nikakor si ne želim položaja, v katerem bi po lastni krivdi postali netoplačniki oziroma ne bi bili sposobni poprčpati tega, kar smo si izpogajali," je poudaril.

Veleposlaniki zveze NATO so v Bruslju podpisali protokole o vstopu sedmih novih držav, med njimi Slovenije, v Severnoatlantsko zaveznitvo. Sedmerica, ki je povabilo za članstvo dobila na vrhu zaveznitva novembra lani v Pragi, bo v zvezo NATO uradno vstopila maja 2004, po ratifikaciji protokolov v nacionalnih parlamentih devetnajsterice in prihodnjih članic. Slovesnosti na sedežu zaveznitva so se udeležili tudi zunanji ministri sedmih povabljenih držav, med njimi vodja slovenske diplomacije Dimitrij Rupel. Minister je v priložnostnem govoru zatrdil, da bo Slovenija trdna in zanesljiva zaveznica. "Skorajšnje članstvo v povezavi državi daje novo varnostno perspektivo in odgovornost," je menil slovenski minister ter prejetje povabila v NATO in podpis pristopnih protokolov označil za zgodovinski prelomnici.

Državni zbor Republike Slovenije je s 44 glasovi za in 3 proti po večurni polemiki sprejel deklaracijo v zvezi z iraško krizo, s katero "obžaluje vojaški napad na Irak brez podpore Varnostnega sveta Združenih narodov". Državni zbor je v deklaraciji slovensko vlado pozval, naj podpira in sproža pobude, ki bi reševanje iraške krize in njenih posledic pripeljala nazaj pod okrilje ZN. V deklaraciji je še zapisano, da državni zbor podpira izjavo Evropskega sveta o Iraku, sprejeto 20. marca, še zlasti zavezo EU k aktivnemu vključevanju v reševanje humanitarnega položaja v Iraku.

Slovenski notranji minister Rado Bohinc je napovedal, da bo Slovenija do konca leta 2005 slovensko-hrvaško mejo nadzorovala v skladu s standardi, ki veljajo v schengenskem sistemu, kar bo lahko v letu 2006 potrdila tudi strokovna komisija Evropske unije. Slovenija sicer še ni dobila nobenega zagotovila, da bo Dunaj v tem primeru odpravil schengenski mejni nadzor na avstrijsko-slovenski meji - ta bo ravno zaradi zdajšnjih težav z uveljavljanjem schengenskega sistema na meji s Hrvaško začasno ostal v veljavi tudi po vstopu Slovenije v EU -, vendar pa je Bohinc opozoril, da bi bilo izvajanje teh ukrepov tudi po letu 2006 za Slovenijo "neprijetno presenečenje."

Bohinc je priznal, da v zvezi z uveljavljanjem schengenskega sistema še vedno ostaja nekaj odprtih vprašanj, pri čemer je izpostavil predvsem operacionalizacijo schengenskega informacijskega sistema II, saj ni znano, ali bo ta do leta 2006 sploh nared za uporabo. Slovenija je po navedbah slovenskega notranjega ministrstva v potrebno infrastrukturo vložila 120 milijonov evrov, 135 milijonov pa je namenila za dodatno zaposlitev 2000 policistov.

“Slovenija je morda najbolj pripravljena med kandidatkami za vstop v EU, a ne smemo zaspiti na vencih slave,” je izjavil slovenski minister za evropske zadeve Janez Potočnik, in dodal, da si želi Slovenija v EU prinesiti predvsem svoje izkušnje z jugovzhodno Evropo. “Smo most do teh držav, s katerimi nas povezuje skupna zgodovina, podoben jezik in tudi veliko družinskih in prijateljskih vezi.” Strah, da bi Slovenija postala neto plačnica v bruseljsko blagajno, je po mnenju Potočnika odveč. “Seveda imamo željo, da postanemo gospodarsko močnejši kot znaša evropsko povprečje in nekoč tudi neto plačniki. Izrekamo se namreč za princip solidarnosti,” je še pojasnil Potočnik.

Po pozitivni odločitvi Slovencev in Slovenk na referendumu glede članstva v Evropski uniji so 16. aprila predstavniki vlade - premier, zunanji minister in vodja ožje pogajalske skupine - v Atenah podpisali pristopno pogodbo.

Pristopno pogodbo so v Atenah podpisali tudi predstavniki vseh držav članic. Po tem je slovenska vlada pripravila vse potrebno za začetek ratifikacijskega postopka v našem državnem zboru. Poslanci naj bi o pogodbi začeli razpravljati maja letos. Poleg slovenskega parlamenta morajo pogodbo ratificirati še parlamenti vseh držav članic. Če katera od članic pri tem ne bo uspešna, se zaveznitvi ne bo mogla priključiti nobena od kandidat. Če pa pogodbe ne bo uspela ratificirati katera od kandidat, je predviden postopek, po katerem se pristop ostalih vseeno izvede.

Poleg tega mora pogodbo ratificirati tudi Evropski parlament, ki bo dokončno soglasje k vstopu deseterec dal na plenarnem zasedanju v začetku aprila.

1. maja 2004 naj bi Slovenija postala tudi polnopravna članica Evropske unije, vendar bo v evropskih institucijah začela sodelovati še pred predvidenim vstopom. Takoj po podpisu pristopne pogodbe 16. aprila so slovenski predstavniki, sicer brez pravice glasovanja, začeli sodelovati pri delu vseh institucij. Med drugim

bo imela Slovenija v Evropskem parlamentu sedem poslancev, pravico do položaja evropskega komisarja, v svetu EU pa bo imela od skupaj 345 štiri glasove. Poleg tega bodo slovenski ministri udeleženi v vseh zasedanjih sveta EU v različnih ministrskih sestavah.

Slovinci zunaj meja domovine se ob vsakih volitvah še vedno soočajo s številnimi težavami, ki otežujejo uveljavljanje njihovih z ustavo zagotovljenih volilnih pravic. Večino vprašanj, na katera opozarjajo slovenski izseljenci ob izvedbi volitev, naj bi rešili v nastajajočem zakonu o odnosih Republike Slovenije s Slovenci, ki živijo zunaj njenih meja oziroma z nekaterimi manjšimi načrtovanimi spremembami področne volilne zakonodaje. Med drugim naj bi težave, ki so se doslej pojavljale v primeru glasovanja po pošti iz tujine, rešili z uvedbo takoimenovane prazne glasovnice. Razmišljajo tudi, da bi v času volitev v posamezni državi ustanovili leteče konzulate, kjer bi lahko slovenski izseljenci - poleg volišč na posameznih slovenskih predstavništvih - uresničili svojo volilno pravico.

(Mannheim) Kim in Cindy sta nam zapeli.

Na papežovo povabilo k molitvi za mir so se tudi v Sloveniji odzvale različne skupine in posamezniki. Po mnogih krajih so pripravili ekumenske molitve, bdenja in skupne dejavnosti. Ena od njih je tudi skupna molitev TIME-OUT, ki povezuje vse države sveta. Predlagajo jo Mladi za zedinjen svet, in sicer vsak dan ob 12. uri. Hkrati pa vabijo tudi vse, naj gradimo mir in vsakdanjem življenju: tako da sprejememo drugačne, odpuščamo, se opravičimo in prebujamo zavest, da je ljubezen močnejša od bomb.

Republiška volilna komisija je 1. aprila razglasila uradni izid referendumov o vstopu Slovenije v Evropsko zvezo in NATO. Udeležba je bila 60,4-odstotna, za vstop v Evropsko zvezo je glasovalo 89,64 odstotka, za vstop v NATO pa 66,08 odstotka volivcev. Komisija je posebej preštela še glasovnice iz tujine. Po pošti in na diplomatsko-konzularnih predstavništvih je bilo oddanih 2 tisoč 275 glasovnic, od tega 77 po pošti, podpora vstopu v Evropsko zvezo je bila skoraj 98-odstotna, podpora NATU pa skoraj 77-odstotna. Tako je na diplomatsko-konzularnih predstavništvih glasovala le tretjina od skupaj 6 tisoč 659 volilnih upravičencev. Največ volivcev je glasovalo v Buenos Airesu, in sicer 651 od skupaj 1631 volilnih upravičencev.

Kolegij predsednika državnega zbora je 28. marca potrdil člane naše države, ki bodo kot opazovalci od maja naprej v Evropskem parlamentu. To so Janez Podobnik iz Slovenske ljudske stranke, Miha Brejc iz Socialdemokratske stranke in Alojz Peterle iz Nove Slovenije ter Roman Jakič, Ljubo Germič, Jelko Kacin vsi iz LDS in Feri Horvat iz Združene liste. Sedemčlanska delegacija bo lahko razpravljala in dajala predloge na sejah delovnih teles, ne bo pa imela pravice glasovanja. Slednje naj bi pridobili s 1. majem prihodnje leto, ko bo Slovenija predvidoma postala članica. Že junija prihodnje leto pa bodo slovenski volivci sedem evroposlancev izvolili na neposrednih volitvah v Evropski parlament.

Za približno četrto milijona Slovencev, ki živijo v obmejnem območju s Hrvaško, se je 1. aprila v skladu z maloobmejnimi sporazumom spremenil režim prehanja meje, ki ga bo naša država ohranila tudi po uvedbi schengenskih pravil. Obmejno prebivalstvo lahko mejo na maloobmejnih in drugih posebnih pre-

hodih prestopa samo z ustreznimi listinami. Od približno 250 tisoč slovenskih upravičencev si je ustrezne maloobmejne prepustnice priskrbelo le nekaj več kot 10 tisoč ljudi.

Hrvaško elektrogospodarstvo je 1. aprila uradno postalo polovičen solastnik in upravljalec Jedrske elektrarne Krško.

Hrvaški sabor je 2. aprila sprejel volilni zakon, ki predvideva, da bodo imele manjšine na Hrvaškem poslej osem predstavnikov v saboru. Prvič bo zastopana tudi slovenska manjšina. Srbska manjšina bo imela tri predstavnike, italijanska in madžarska po enega, Čehi in Slovaki bodo imeli skupnega predstavnika, kar velja tudi za Avstrijce, Bolgare, Nemce, Poljake, Rome, Romune, Ruse, Rusine, Ukrajince, Vlahe in Jude. Manjšine, ki so nastale po razpadu Jugoslavije, Slovenci, Albanci, Bošnjaki, Črnogorci in Makedonci, bodo prav tako imele enega skupnega predstavnika.

Inflacija v marcu je znašala 0,7 odstotka, glede na lanski decembar so cene življenjskih potrebščin višje za 2,2 odstotka, v primerjavi z enakim mesecem lani pa za 6,3 odstotka. Bruto domači proizvod je v letu 2002 po prvih ocenah znašal 5 tisoč 285 milijard tolarjev, kar je 11,5 odstotka več kot leta 2001. Ob dejstvu osem odstotne implicitne inflacije je torej Slovenija lani zabeležila 3,2-odstotno gospodarsko rast.

Stopnja brezposelnosti v Sloveniji je bila v lanskem zadnjem četrtletju 6 in pol odstotna, nekoliko višja je pri ženskah kot pri moških. Slovenske devizne rezerve so konec minulega leta znašale 8,15 milijarde dolarjev in so bile za 647 milijonov dolarjev nižje od skupnega zunanjega dolga države. V primerjavi z decembrom 2001 so rezerve narasle za 2,4 milijarde dolarjev, dolg pa se je povečal na 2,08 milijarde dolarjev.

Vojaški vikar Jože Plut je v petek, 14. marca, blagoslovil vojaško kapelo v vojašnici v Vipavi. Pred tem je bila v vojaški učilnici tudi maša. Ta dan so v Vipavi pripravili tudi slovesnost ob preselitvi osnovnega usposabljanja vojakov iz Celja, prisegla pa je tudi prva generacija 25-ih kandidatov za poklicne vojakinje. Za duhovno oskrbo vojakov v vipavski vojašnici skrbi

vojaški kaplan Aleksander Urek. Dan kasneje, v soboto, 15. marca, pa je vojaški vikar Jože Plut daroval vojaško mašo na prostem v okviru družinskega dne 1. brigade vojašnice na Bohinjski Beli. Srečanje je bilo namenjeno vojakom, podčastnikom in častnikom, ki so kasneje odšli na mirovno misijo v Bosno in Hercegovino.

Veljati je začel zakon o omejevanju porabe alkohola, s katerim želita vlada oziroma ministrstvo za zdravje zavezati negativne posledice čezmernega pitja alkoholnih pijač, zlasti med mladimi. Zakon med drugim omejuje dostopnost do alkoholnih pijač, predvideva pa tudi visoke kazni za kršitelje, trgovce in gostince. Tako je po novem med 21. in 7. uro zjutraj prepovedana prodaja alkoholnih pijač v prodajalnah, ki obratujejo 24 ur na dan, v gostinskih obratih pa od začetka dnevnega obratovalnega časa do 10. ure dopoldan.

Koalicija Slovenija je v okviru šestih zahtev, ki so jih predstavili že pred časom, napovedala, da se bodo njihovi poslanci le delno udeleževali sej državnega zbora, dokler ne bo omogočeno vsem državljanom spremljanje sej preko televizijskega prenosa, kot je to normalno tudi v drugih demokratičnih državah.

Nadškof in metropolit Franc Rode je odločitvi Slovencev za Evropsko zvezo in NATO označil kot dokončno potrditev plebiscitne odločitve leta 1990 in izraz slovenske pripadnosti idealom demokracije, ki vladajo v Evropski zvezi. Izrazil je tudi upanje, da bo v novih okoliščinah varneje urejen tudi položaj katoliške Cerkve in vernih v Sloveniji, kjer so mnoga vprašanja še vedno odprta.

V zadnjih dveh desetletjih je število rojstev upadlo s 30.000 na 17.000 letno. Po rodnosti smo zadnji v Evropi. Društvo za večjo rodnost in plodnost Slovencev opozarja, da bodo posledice upadanja rojstev dolgoročne in usodne. Zato pozivajo državo, da izdela dolgoročno strategijo nacionalne politike, ki bo omogočila ustrezne razmere za rojevanje otrok in pomoč tistim, ki si otrok želijo.

Zmagovalec letošnjih smučarskih poletov v Planici je Finec Matti Hautamaeki, ki je 23. marca poletel 231 metrov. Najboljši Slovenec je bil Robert Kranjec na

šestem mestu (215 m, 206 m). Rok Benkovič je zasedel 21. mesto (194,5 m, 189,5 m), Primož Peterka pa je končal kot 25. (174,5 m, 181,5 m). Izmed slovenske četverice je le Kranjec dvakrat preletel 200-metrsko oznako.

17. marca so ponovno odprli predor Ljubelj, ki je bil zaprt zaradi obnovitvenih del. Promet skozi predor bo do julija potekal izmenično enosmerno, do 23. maja pa bo vzpostavljena popolna nočna zapora med 19. uro zvečer in 6. uro zjutraj. Prenova predora Ljubelj je bila zaradi zastarelosti in dotrajanosti njegove opreme nujno potrebna in je bila skupaj s sosednjo Avstrijo - več kot polovica predora je na avstrijski strani - načrtovana dalj časa. Po pridobljenih in usklajenih projektih sta se obe strani dogovorili, da bo rekonstrukcija predora potekala v dveh korakih. Prvi del rekonstrukcije naj bi bil predvidoma končan do poletja, drugi del pa se bo začel jeseni in nadaljeval v letu 2004. Popolna zapora prometa, razen ponoči, predvidoma ne bo več potrebna.

Republiška veterinarska uprava je iz referenčnega laboratorija v Bernu dobila rezultate preiskav, ki potrjujejo pojav tretjega primera bolezni norih krav (BSE) v Sloveniji.

Institucije Evropske unije bodo po vključitvi Slovenije v EU potrebovale skupno 80 tolmačev, od tega jih 30 že ima pridobljeno akreditacijo, poleg tega obstajajo velike potrebe tudi po prevajalcih. Razpis za prve je izšel meseca aprila, za druge pa konec meseca maja letos. Prevajalci, ki bi se pri institucijah EU redno zaposlili, morajo biti državljani držav članic oziroma pristopnic, imeti morajo univerzitetno diplomu, odlično morajo poznati svoj materni jezik, poleg tega pa še dva tuja (angleščino ali francoščino ali nemščino ter še en uradni jezik EU). Redno zaposleni prevajalci bodo morali tudi opraviti test, ki preverja splošno znanje, poznavanje evropskih zadev ter logično razmišljanje kandidatov. Pogoji za svobodne zunanje prevajalce so manj strogi, vendar je nujno poznavanje dveh tujih jezikov, opraviti morajo le akreditacijski test. V Sloveniji obstaja specialistični študij konferenčnega tolmačenja, ki ga v večji meri sofinancira tudi Evropska komisija, urejen pa je na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

A N G L I J A

LONDON

Lep sončen, pomladni in predvsem tudi velikonočni pozdrav vsem rojakom na Britanskem otoku, doma in po svetu, saj angleški vremenoslovci ugotavljajo, da že 15 let ni bilo tukaj v prvih treh mesecih leta toliko sončnih dni, kot je bilo to letos – in sončni ter razmeroma topli dnevi se letošnjo pomlad v Londonu in ostalem južnem delu Anglije še kar nadaljujejo.

Ker so letošnji velikonočni prazniki datumsko precej pozno, bo naše poročilo segalo še v postni čas. Vsi postni obiski ali bolje postna srečanja slovenskega župnika s svojimi rojaki na Otoku so potekala po že več ali manj ustaljenem redu, objavljenem v župnijskem (misij-skem) glasilu, Bogoslužnih sporočilih, za postni in velikonočni čas.

Razen redkih izjem, kot je bilo to lani, so skoraj vedno prvi na vrsti rojaki v Walesu. Slovenska sveta maša je bila letos v Aberdareu (Wales) na soboto, 8. marca, ko smo skupaj obhajali 1. postno nedeljo. Udeležba je bila sicer zaradi bolezni in tudi že precejšnje onemoglosti nekaterih tamkajšnjih rojakov majhna, pa zato toliko bolj cenjena, saj jih večina pride k temu srečanju od daleč. Pa še eno dobro stran tega srečanja lahko omenim: ti zgarani in preizkušeni rudarji tudi redno pred mašo pristopijo k zakramentu sv. pokore (k slovenski spovedi). V medsebojni dobroti in

dobroti do svojega župnika so tudi med prvimi. Nekateri pa so v tem lahko mnogim za zgled. Dobri Marjan bo vedno župnika po sv. maši povabil na svoj dom in mu ob prijetnem pogovoru postregel zokusnim kosilom, ki ga sam pripravi. Srečko s svojim večjim vozilom pripelje še druge k slovenski maši in vsakokrat velikodušno obdaruje slovenskega župnika iz hvaležnosti, da je iz Londona prišel do njih v Wales. Prav tako velikodušna sta brata Ivan in Andrej pa oba Stanka in Alojz, Janez ter drugi. Dobri Bog naj jim bo za vso velikodušnost bogat plačnik.

Na samo 1. postno nedeljo pa je bila slovenska maša v kapeli Našega doma v Londonu. Po maši je sledilo običajno srečanje s pogostitvijo v gornjih prostorih Doma. Za to mašo je župnik že pri prejšnjem srečanju napovedal somaševanje petih »Slovenikarjev« – duhovnikov, ki so v papeževem zavodu »Slovenicum« v Rimu na podiplomskem študiju in so se najjavili za bivanje v Našem domu ob svojem obisku Londona. No, iz tistega njihovega obiska ni bilo končno nič. Pravočasno so se odjavili zaradi grozeče vojne v Iraku. V pričakovanju njihovega obiska je prišlo k slovenski maši nekoliko več rojakov kakor sicer, kar je bilo vsekakor zelo dobro.

Naj omenim še prav posebno 3. postno nedeljo, ko je imel župnik najprej jutranjo mašo v kapeli Našega doma v Londonu za lepo skupino gostov Doma, rojakov iz Škofje Loke na ogledu Londona, ki so pri maši lepo sodelovali s petjem postnih pesmi. Ob 3. uri popoldne pa je bila slovenska maša v 200 km oddaljenem Derbyju za rojake v Srednji Angliji. Udeležba pri sveti maši je bila izredno dobra. Z žup-

nikom sta iz Londona v Derby potovali tudi Cilka in Marinka iz skupine Škofjeločanov, gostov Našega doma. Rojaki so se ju razveselili, ker sta dobri pevki in sta pridno pomagali s svojim petjem pri maši. Sv. maša pa je bila tokrat v zahvalo za vse prejete dobrote in za nadaljnji božji blagoslov ob rojstnih obletnicah Cugljevih ali Črnetovih sester: Ivanke Krajšek ob njeni skorajšnji 70-letnici in Pepce Brcar ob njeni 75-letnici. Po lepo ubranem petju v cerkvi smo se srečali v župnijski dvorani, kjer so nas naše dobre gospodinje postregle s čajem in kavo ob obilni in okusni hrani. Župnikovi spremljevalki iz Škofje Loke, Cilka in Marinka, sta bili navdušeni nad gostoljubnostjo in prijaznostjo naših rojakov, ki žive v Angliji.

Na 4. postno nedeljo je bil župnik med rojaki iz Nuneatna, Coventryja in Birminghama, ki prihajajo k slovenski maši v Chapel End. Tudi tu je bila udeležba dobra. Petje pri maši je bilo tudi tukaj lepo ubrano. Kar je razveseljivo pri tej naši skupnosti, je nekaj mladih družin. To so predvsem Sajetovi, Prevčevi in Novakovi, ki prihajajo k slovenski maši z otroki, pa čeprav vsi ne govorijo slovenskega jezika. Po maši smo se srečali v župnijski dvorani, da smo se ob oblozeni mizi malo pogovorili. Sajetov Lojzek, oče treh ljubkih otrok in doktor na področju inženirstva (znanosti), je ravno prišel iz Združenih držav Amerike, kjer je kot visoko cenjeni strokovnjak predaval na forumu glavnega vodstva svetovne avtomobilske firme »Ford« v Detroitu. Kmalu se bo tja spet vračal. Dokaz, kako ceni slovensko mašo, pa je že v tem, da se je redno udeležuje z vso svojo družino.

Družina Černi: mati Lidija in očka Boris s sinom Alexandrom

Poslednje slovo od deklice Larisse Černi

V sredo, 19. marca na praznik svetega Jožefa, je bilo v kapeli Našega doma v Londonu lepo in ganljivo poslednje slovo od male Larisse, hčerke Lidije Predovič Černi in Borisa Černija, uslužbenca (reporterja) slovenske oddaje BBC-ja Svetovne službe (BBC World Service), ki je ob porodu odšla v večnost.

Mala Larissa je bila rojena kot dvojček 3. 3. 2003 v bolnišnici St. Thomas Hospital sredi Londona, vendar je ob težkem porodu umrla. Fantek Alexander pa je ob porodu preživel. Užaloščena starša Lidija in Boris sta se skupaj s preživelim sinkom Alexandrom ter s svojimi sorodniki in prijatelji hotela dostojno posloviti od tako težko pričakovane ljubljene hčerke, ki je ob porodu umrla. V ta namen so se zbrali v kapeli Našega doma k slovesu s sveto mašo, 19. marca, na praznik sv. Jožefa.

Boris je ob 11. uri dopoldne prinesel žarico s pepelom hčerke Larisse v kapelo Doma, kjer smo jo položili k za to ganljivo slovo lepo okrašenemu oltarju. Župnik

Cikanek je daroval sv. mašo v čast sv. Jožefu, zavetniku družin, za blagoslov in tolažbo družine Černi ob tako veliki preizkušnji, ob smrti tako pričakovane ljubljene hčerke.

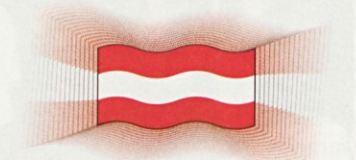
Pri sveti maši je župnik nagovoril starše in vse navzoče: »Božja pota niso naša pota in božje misli niso naše misli. Ne vemo, zakaj se zgodijo tako čudne in težke svari v našem življenju. Čudna in neizsledna se nam večkrat zdijo božja pota. Sprašujemo se za odgovore, pa jih ne dobimo ... Krajše od pomladne cvetlice je bilo Larissino življenje in vendar mama Lidija nanjo ne bo nikoli pozabila, kako bi mogel nanjo pozabiti Bog. Že v stari zavezi Sv. pisma se prerok sprašuje: Ali more pozabiti mati otroka svojega telesa, in tudi, če bi ga pozabila, jaz te ne bom nikoli pozabil ...«

Po sv. maši in obredu poslednjega priporočanja in slovesa je oče Boris odšel z žarico s pepelom hčerke Larisse na letališče in odpotoval v domovino, kjer so žarico pokopali v grobu pokojne Lidijine mame v Novem mestu.

Župnik v imenu Slovenske katoliške misije v Združenem kraljestvu izreka občuteno sožalje

družini Černi in zagotavlja molitve za božjo pomoč in tolažbo v tej veliki življenjski preizkušnji.

S. C.

A V S T R I J A

DUNAJ

Bog je rekel: "Naredimo človeka po svoji podobi." Ta stavek smo med drugimi prebrali v prvem poglavju Prve Mojzesove knjige in vsaj sama še zdaleč nisem razumela globine božjega sporočila, ki veje iz njega. Med nami na Dunaju se že dolgo oglašča želja po boljšem razumevanju in spoznavanju „Svetega pisma“. Nekateri ga berejo ob večerih doma, kar je očitno pri mnogih potrkalo na krščansko zavezo in jih začelo vznemirjati. Gotovo je Sveto pismo lepo sporočilo, le kako naj ga človek razume, če se ne zatopi vanj sam. Pri božični duhovni obnovi nam je gospod ms-

Delovna ekipa, ki se navadno trudi za vse prireditve in pogostitve. Za veselje je med njimi tudi župnikov "kaplan" (beri – pes) in ptiček, ki sedi na Aninem prstu, a je na sliki neopazen.

"Martinčki" – pevski zbor župnije svetega Martina iz Velenja je zelo lepo prepeval med mašo in po njej.

gr. Zdešar povedal o tem bogatem sporočilu nekaj več, kar je med nami sprožilo plaz neštetih vprašanj.

Mesec marec (ime izhaja iz imena rimskega boga vojne - Marsa) je zame nekakšen simbol za neukrotljivo spreminjanje. Kot da marca prebujanje pomladi napove vojno zimskemu spanju. Kljub mrazu, ki je prevladoval še v prvi polovici meseca, se je v naših krajih narava tudi pod snegom prebudila s tako neomajno močjo, kot ji jo je Stvarnik dal. V našem pastoralnem centru pa smo po dolgem oklevanju začeli z bibličnim krožkom. Vodi ga gospod Stane Žlof, ki se ga spominjate iz prejšnjih poročil v NL in je že nekaj časa na Dunaju kot štipendist prof. Zulehnerja, pastoralnega teologa in predstojnika Inštituta za pastoralno teologijo dunajske univerze. Gospod Žlof pripravlja doktorat in bo na Dunaju tudi med nami, dokler ne bo zaključil tega dela. Bil je torej skrajni čas, da smo napovedali "vojno" lastni to gosti in z bibličnim krožkom naredili odločilen korak naprej. Še bolj sem bila vesela tedaj, ko sem prvič bolje razumela sporočilo prvega odlomka Prve Mojzesove

knjige, ki govori o stvarjenju sveta. Da nam Bog zaupa vse svoje stvarstvo v naše roke, glejmo torej, da spoštljivo ravnamo z njim; da je ustvaril moža in ženo, ki v dopolnjevanju drug drugega predstavljata enoto – človeka; da je človeka po svoji podobi poklical k ustvarjalnosti. Ne zamujajmo torej časa, ne izgublajmo priložnosti, in se iz dneva v dan pogumno po naših dejanjih približujemo Njemu, ki nas nenehno vabi in vzpodbuja. Postalno mi je jasno, kako zelo potrebna je staršem božja previdnost še posebej pri vzgoji otrok, da jih pospremimo na pot lastne odgovornosti in s tem lastne ustvarjalnosti in uresničevanja življenja. Tako radi se v ljubezni do otrok čutimo za nenadomestljive dajatelje.

Morda nam je pri tem pomagal tudi postni čas, ki se je vsakogar izmed nas dotaknil na malo drugačen način, ne verjamem pa, da se kogarkoli sploh ni dotaknil. In če smo v zadnjih tednih svojemu telesu bolj skromno postregli, ga razbremenili preobilne prehrane, je naša duša v njem lažje zadihala.

V postnem času se vsako sredo zvečer zberemo v naši cerkvi,

razmišljamo o trpljenju Božjega Sina in ob tem odkrivamo in Bogu darujemo križe lastnega življenja.

V nedeljo, 16. marca, nas je obiskal mešani pevski zbor »Martinčki« iz župnije sv. Martina v Velenju. Z ubranim petjem je zbor obogatil naše nedeljsko bogoslužje, nato pa nas je navdušil še z nekaj pesmimi. Po maši se je naš obisk zadržal še z nami v dvorani, se okrepčal, in zazvenelo je še nekaj lepih slovenskih pesmi. Gospod Žlof, ki prihaja iz te župnije, jih je dva dni vodil po Dunaju in bilo je lepo čutiti neomajno prijateljsko vez med tem mladim duhovnikom in njegovimi župljani.

Karmen Fabi

GRADEC

Postni čas norij in veselja je za nami. Priložene slike so dokaz, da znamo biti Slovenci v graški skupini tudi veseli. Sledi štirideset dni posta in spreobrnjenja pred največjim praznikom kristjanov – veliko nočjo.

Post v današnjem času je predvsem to, da se rešimo navezanosti na materialne dobrine in tistega uživanja, ki nas hromi, da se ne moremo dovolj zbrati za bistvo našega življenja. To bistvo je v evangeliju jasno povedano: »Ljubi Gospoda, svojega Boga iz vsega srca in vse duše, z vsem mišljenjem in vso močjo!« Skratka čim več moramo moliti, se postiti, deliti ...

Post – odpoved hrani pri tem ni na prvem mestu, temveč preusmeritev naše poti, našega življenja. Razumeti druge – drugačne, podariti jim prijazen pogled, besedo, nasmeh ... Za vse to potrebujemo božjo pomoč, ki si jo moramo izprositi.

Veseli smo, da je bil naš pater Janez Žnidar tokrat »gostitelj« slovenskih duhovnikov, ki delujejo po vsej Evropi in se sestajajo v različnih krajih dvakrat na leto. Tokrat je bila na vrsti avstrijska Štajerska. Srečanje je potekalo od 10. do 14. 3. 2003 na gradu Seggau pri Lipnici. Seveda so obiskali tudi naše mesto Gradec, ki je letos kulturna prestolnica Evrope. Žal nam je, da niso mogli prisostvovati slovenski maši, ki je s prihodom mladega organista Zoltana veliko pridobila na pestrosti in tudi liturgični ravni.

Že sedaj pa z nestrpnostjo in velikim veseljem pričakujemo poletni čas, ko nas čaka veliko praznovanje zlate maše našega patra Martina Vidoviča, o katerem bomo zanesljivo poročali v eni izmed naslednjih števil.

I. Koletnik

LINZ

Franci Renier - slovo od bivšega direktorja Atomskih toplic v Podčetrtku

4. aprila 2003 je umrl ugledni občan Podčetrтка. Zadnja leta je bil zvesti bralec Naše luči. Večina naših Slovencev iz Linza in tudi iz Salzburga ga pozna kot direktorja Atomskih toplic v Podčetrtku, kamor so prihajali v poletnih mesecih.

Družina gospe Cvetke in pokojnega gospoda Francija Renierja je bila tudi za našega izseljeniškega duhovnika - Ludvika Počivavška, ki je nekaj let deloval med nami v Linzu in Salzburgu, predvsem v otroških in šolskih letih njegov drugi dom. Ta prijateljska povezanost je ostala tudi v letih, ko je zapustil Podčetrtek.

Pokojni Franci Renier

Gospod Renier je bil rojen v mesecu maju 1922. leta. V drugi svetovni vojni je bil prisilno mobiliziran in po vojni je nekaj časa doživljal usodo ujetnika. Doživljal je brezobzirno izživljanje nekaterih ljudi, ki so se v svoji hudobiji znašali nad ujetniki.

Če človek doživlja takšne situacije, je potem v svojem življenju veliko bolj obziren tudi do tistih, ki so čisto na robu družbe, do tistih, ki doživljajo neuspeh za neuspehom. In tukaj je verjetno razlog, da je takrat, ko je bil v vodstveni službi, imel srce tudi za takšne ljudi, ki jih je družba odrivala na rob.

Kot direktor Atomskih toplic je vedno poskrbel, da je dobil delo tudi kakšen človek, ki bi drugače težko dobil zaposlitev v kakšnem drugem podjetju. To kaže, da je gospod Franci Renier tudi kot direktor gledal z očmi srca. Da je ob srečanju s človekom začutil njegovo stisko ali celo bedo in da mu je bil pripravljen pomagati. Ni mu šlo v prvi vrsti za to, da bi dobili delo samo najboljši, za druge pa naj skrbi socialna služba. Tudi revež je imel pravico, da si zasluži svoj vsakdanji kruh in si na ta način ustvari, kolikor je mogoče, človeka dostojno življenje.

Mogoče bi ljudje, ki so danes na vodilnih položajih, ugovarjali: "V času Tita je to bilo mogoče." To so bili tisti zlati časi, ko so vsi imeli delo. Danes pa je drugače. Današnja konkurenca nas sili v brezobzirni boj, v katerem se žal ne moremo ozirati na delavce in njihovo počutje. Odločilni so samo rezultati, odločen je denar, človek tako ali tako v tem novem sistemu malo pomeni, da pa ne govorimo še o kakšnem delavcu, ki ni sposoben dosegati norme. Podjetja so prisiljena, da sprejemajo samo tiste delavce, ki ustrezajo zahtevam tega časa.

Toda malo je ljudi na vodilnih mestih, ki bi se spraševali - za kakšno ceno so doseženi ti rezultati. Da poskušajo danes delavce do zadnjih moči izčrpati, tako rekoč izmozgati. Za ceno, da bodo delavci po dvajsetih letih takšnega tempa psihično in fizično uničeni.

Večina zahodnega sveta se je podala v ta brezobzirni boj divje konkurence, ki je izključila Boga in njegove zapovedi, ki pozablja na vse etične oz. moralne norme in s tem na človeka samega. In človek je tisti, ki postaja nazadnje žrtev takšnega sistema. Poglejte samo tretjo božjo zapoved: "Posvečuj gospodov dan!" Danes so vse "petke in svetke" odrpte trgovine, tako da družine trgovk in trgovcev ne morejo niti enega dneva v tednu preživeti skupaj.

Svojo oporoko bi pokojni gospod Renier naslovil na vse tiste, ki danes opravljajo vodstveno službo z besedami:

"Direktorji in vsi tisti, ki ste na vodilnih mestih!

Imejte srce za delavce in vse tiste, ki delajo pod vašim vodstvom.

Poskušajte jih razumeti!

Poskušajte imeti razumevanje za njihove osebne razmere in položaj.

Naj bo v vašem podjetju vedno tudi kakšno delovno mesto za takšnega človeka, ki mu po njegovih sposobnostih ni dano, da bi si kje drugje našel delo.

Naj ima v vašem podjetju prioriteto človek in nikoli finančni uspeh podjetja.

Poskušajte ustaviti ta hitri tempo današnjega časa, ko se dela vse dni in se pri tem pozablja na najbolj bistveno, na lastno družino, na vzgojo otrok!"

Beseda zahvale pa bi bila izrečena najprej soprogi Cvetki za leta skupnega življenja, za njeno skrb do družine in za topel dom, za ljubeznivo nego v času bolezni. Nadalje bi sledil pozdrav njegovim otrokom, Sandiju, Nuši in Mitju z družinami.

In na koncu vsem tistim, ki so ga spremljali na njegovi zadnji poti.

Župan Marjan Drogenik pa je na njegovem grobu med drugim rekel: "Gospod Franci Renier si je s svojim širokim in uspešnim delom prav gotovo postavil spomenik v krajih, ki se danes tudi po njegovi zaslugi uvrščajo med najbolj obiskane in najbolj priljubljene med Slovenci in tujci."

A. Zore

SALZBURG

V nedeljo, 16. marca 2003, je bil pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah beograjski nadškof msgr. mag. Stanislav Hočevar. Spremljal ga je njegov tajnik g. Franc Šenk. Njegova sestra, mag. Francka Šenk, ki študira v Salzburgu oper-

no petje, pa je zapela pri svetih mašah nekaj solo pesmi. Gospod nadškof je maševal ob osmih in ob desetih.

V imenu župnije ga je pristrčno pozdravil in se mu zahvalil za njegov dragocen obisk dekan Martin Bezgovšek, ki je bil njegov sošolec v bogoslovju.

Gospod nadškof je prišel k nam ravno dan po pogrebu ubitega srbskega politika Đinđića. Tako so bile njegove misli večkrat pri tem tragičnem dogodku, ki se je zgodil v Beogradu. Orisal nam je osebnost in delo pokojnega Đinđića, ki je visoko cenil krščanske vrednote. Đinđić in nekateri srbski ministri so nadškofa vedno dostojno sprejeli. Ko so v Srbiji verouk spet uvedli v šolo, je pri prvi uri verouka bil navzoč Đinđić in s tem je simbolično nakazal, kako je zanj pomembno, da se v šole spet uvaja redni verouk. Mislim, da bi se naši slovenski politiki lahko precej naučili od njega. Žal izgleda, da jih bodo vse balkanske dežele v tem pogledu prehiteli.

Gospod nadškof je nosil pektoral – škofovski križ, ki mu ga je podaril eden od srbskih ministrov. Kljub diktaturi, ki jo je imela Srbija leta in leta, je tam mnogo svobodnih ljudi, ki znajo samostojno misliti in so v svojem vedenju resnično suvereni.

Tudi s srbsko pravoslavno Cerkvijo je rimskokatoliška Cerkev v dobrih odnosih. Ob Đinđičevem pogrebu so katoliški duhovniki pri pogrebni obredih uradno sodelovali. Beograjska škofija je zelo obsežna. Župnije so zelo raztresene. Tudi Slovenci so raztreseni po celi nadškofiji. Cerkvena poslopja in nadškofijska rezidenca so zelo

potrebni temeljite obnove, kar pa zahteva velika gmotna sredstva.

V nadškofiji je veliko revnih ljudi. Pomaga jim Caritas, v kateri je udeležena tudi celotna nadškofija.

Svoje razmišljanje je nadškof zaključil z lepimi željami za našo lenarško župnijo in domovino Slovenijo ter nas povabil k skupni molitvi za mir in za Cerkev. Podelil nam je svoj škofovski blagoslov. Ljudje so obžalovali, da ta lepa maša ni bila posneta na RTV.

Gospodu nadškofu, njegovemu tajniku in mag. Francki Šenk se župnija Lenart še enkrat zahvaljuje za nepozaben dan.

Marica Kramberger

BELGIJA in NIZOZEMSKA

GENK

GENK - srečanje domačih pevskih zborov

V soboto, 29. marca, so v Našem domu v Genku razveselili slovenske rojake in flamske prijatelje pevske zbori »Naš dom«, mešani zbor »Slomšek«, moški zbor »Slomšek« in zbor upokojencev iz Genka. Ubrano petje nam je pomagalo, da smo za trenutek pozabili na težo časa, v katerem živimo, ko je vsepovsod po svetu toliko nasilja in vojn. Pesem združuje in razveseljuje. Pevci pa so za svojo vnetost, ko prihajajo na pevske vaje, bili primerno nagrajeni s pohvalnimi aplavzi. Udeleženci koncerta seveda niso sedeli ob praznih mizah, saj se kaj takega v slovenskem domu ne bi spodobilo.

Pokojni Franc Bogovič

Pokojna Anica Sokolovič

Pokojni Ivan Skrubej

Poslovlili smo se:

17. marca se je v bolnišnici v Waterschei-Genk od nas po dolgotrajni bolezni poslovlil Franc BOGOVIČ. Rojen je bil v vasi Veliki Kamen 4. aprila 1930. Kadar v zadnjih letih ni bil v bolnišnicah, je s svojo družino prebival v župniji Oprimbi – Maasmechelen. Zelo je bil vesel vsakega obiska slovenskega duhovnika, ki mu je prinašal sveto obhajilo.

Poslovilno bogoslužje 20. marca v župnijski cerkvi je bilo nekaj posebnega. Zelo lepo je prepeval slovenski mešani zbor Slomšek. Mašo je prvič v svojem šestletnem bivanju v Belgiji daroval kot glavni mašnik - ob sodelovanju domačega župnika - slovenski duhovnik in pridigal v slovenskem in flamskem jeziku. Berilo, prošnje in še nekaj tekstov so brali člani družine pokojnega. Harmonikarski ansambel, ki ga vodita hčerka Milica z možem Pierom, se je lepo vključil v slovesnost. Pohvalno je bilo tudi, da je bilo pri tem slovesu navzočih kar veliko sorodnikov iz Slovenije, tudi veliko Slovencev in domačinov iz Belgije.

Kot praznik vere v novo življenje je izzvenelo slovo od Kosove mame –

Anice SOKOLOVIČ, 4. aprila 2003, v cerkvi sv. Barbare v Eisdnu. Umrla je v bolnišnici v Genku 29. marca. Doživela je lepo starost, saj ima samo eno starejšo rojakinjo v Belgiji. Rojena je bila 21. avgusta 1911 v Grdanjcih pri Samoboru. V letu 2001 smo o njej brali v oktrobrski Naši luči na str. 22-23.

Poslovilna maša je bila izredno lepo obiskana. Pel je mešani zbor Slomšek, mašo je vodil slovenski duhovnik, somaševala sta tudi domači župnik in madžarski duhovnik. (Zet pokojne Edmond je madžarskega porekla, vendar zna veliko povedati tudi po slovensko.)

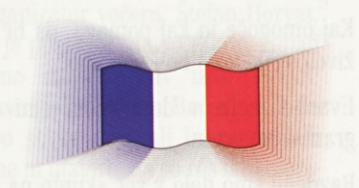
Prišli so tudi štirje sorodniki iz Slovenije.

Pokojna je bila članica Slovenskega katoliškega društva Slomšek in zvesta bralka Naše luči, pa tudi drugih slovenskih knjig.

Ko sem v avgustu 1996 prišel v Belgijo kot naslednik msgr. Vinka Žaklja, je rekla: »Zdaj se ne bojim umreti, saj vem, da me bo pokopal slovenski duhovnik.«

Naši rajni naj počivajo mirno v deželi svoje nove domovine.

Lojze Rajk

F R A N C I J A

PARIZ

Urad krajevnih Cerkev mesta Pariza je že v marcu pripravil srečanje predstavnikov izseljenških župnij. Slovensko župnijo sta zastopala dva člana župnijskega sveta. Naslov srečanja in delovno geslo se je glasilo: »V deželi migrantov, verniki v službi vere.«

Zbralo se je okrog 150 predstavnikov dvajsetih narodnosti. Najprej smo se poglobili v skupni molitvi v skrivnost božje prisotnosti med nami in prosili za milostno pomoč našemu zboru. Sledila je predstavitev vsake župnije in njenih posebnosti ter razmer, ki nerekujejo pastoralno delovanje.

Po predstavitvi smo se poglobili v teme programa. Te so bile zajete v vprašanjih:

Kako, kje in s kom živim svojo vero?

Skupina otrok slovenske misije v Parizu, ki jo vodi gospa Tončka Simić.

Kako živijo svojo vero moji rojaki?

Kaj omogoča in kaj pomaga, da bi živeli svojo vero bolj popolno?

Evangelizacija v današnjem emigrantskem svetu.

Razdelili smo delo v več skupin na okrogle mize in si tam v manjših krogih izmenjali svoje izkušnje in težave. Pokazalo se je, da splošno prevladuje skrb za mlade. Njihova vedno manjša udeležba in sodelovanje v skupnostih, odsotnost od nedeljskega mašnega zbora in njihova oddaljenost vrednotam verskega življenja so dajale ton celotni podobi naše analize dejanskega stanja. V skupnostih se povsod čuti med verniki zagreta skrb in tudi iskanje novih načinov delovanja župnije, da bi se napredovanje razkristjanjenja zaustavljalo. Pogovori in izmenjave mnenj se niso ustavile med nami niti potem, ko je bilo delo po skupinah že končano. Med skupnim kosilom so se po omizjih nadaljevali pogovori med udeleženci.

Srečanje se je končalo z mašo, ki jo je daroval msgr. Brunin, zastopnik migrantskih župnij.

Takih srečanj si še želimo, smo si zagotavljali ob razhajanju. Marsikatere ozadje naše vsak-

danjega verskega življenja nam osvetlijo in nas postavijo pred nove izzive, saj se srečamo z novimi idejami, ki nas silijo v razmišljanja in nova iskanja pa tudi v nove odločitve. Brez tega človek tudi v svoji verski praksi kaj hitro postane kot suha trta v opustošenem vinogradu.

K. Vičič in M. Šuman

BERLIN

Praznovali so Jožeti

V slovenski katoliški skupnosti v Berlinu praznik sv. Jožefa še posebej lepo praznujejo. Udeležba pri maši je velika, po njej pa Jožice in Jožeti vsako leto pripravijo praznovanje za celo župnijo.

Tako je bilo tudi v soboto, 22. 3. 2003. Kar veliko ljudi nosi to lepo ime: Jože Bonifarti, Jože Gabor, Jože Radej, Jožica Seličanec, Jože

Flajs, Jože in Jožica Ribič, Jožica Bačovnik, Joško Mavrin, Jožica Kunaj ... V skupnih prostorih so pripravili praznovanje, tokrat sta se najbolj izkazala Jože Bonifarti in Jože Gabor. Vedno pripravijo kakšno odlično domačo specialiteto in pecivo in tudi tokrat ni bilo nič drugače. Večer poteka v prijaznem pogovoru in ob domači pesmi. To je tradicija, ki vsem veliko pomeni in tudi mlade starše navdihuje, da za svoje otroke znova izberejo ime Jože. Prav zanimivo je tudi, da so Jožeti in Jožice zelo aktivni v župniji. Tudi v cerkvi sv. Elizabete je prisoten sv. Jožef, pri katerem gori največ svečk. Zaščitnik družin in otrok je torej med Slovenci v Berlinu zelo čaščen in priljubljen.

Ivanka se je poslovila od Siemensa

Isti dan, torej v soboto, 22. 3., je Ivanka Žirovnik v veliki dvorani pripravila gala slovo od svojih delodajalcev in sodelavcev iz Siemensa. Ivanka namreč po nekaj desetletjih dela v Siemensu odhaja v zaslužni pokoj. Ker se je v Siemensu dobro počutila, se dobro razumela s sodelavci in vodstvom, se je želela od njih tudi dostojno posloviti. V celoti ji je uspelo. Odlična kuharica Anica Kraner je s prijatelji pripravila pogostitev za okrog 100 gostov, ki jo bodo še vsi dolgo pomnili. Posebej Nemci so bili navdušeni nad slovensko kuhinjo in dobrotami in so Ivanki pozneje povedali, da kaj takega še niso doživeli.

Ta dogodek je bil hkrati tudi velika reklama za slovensko župnijo, saj so bili navzoči tudi visoki predstavniki Siemensa. Občudovali so lepo okrašeno dvorano, pohvalili urejene prostore in bili navdušeni nad tem, kako Slovenci držimo skupaj in kako smo pridni. To se je

dogajalo ravno ob referendumu za vstop v Evropski unijo in NATO.

Ja, čutilo se je, da je bila Ivanka dobra in pridna, pa tudi priljubljena v svoji delovni sredini. Lepo je opisala vsakega in se vsem tudi zahvalila. To je zelo lepa gesta, ki dviga ugled naših ljudi in naše domovine pri Nemcih. Tako nas ne bodo več zamenjevali s Slovaško in s Slovaki.

Materinski dan

Praznik Gospodovega ali Marijinega oznanjenja – materinski dan – so v slovenski župniji v Berlinu praznovali v soboto, 29. 3. 2003. Pri maši ob 18. uri je bila cerkev nabito polna. Tokrat ni pridigal župnik Dori, pač pa so letos pred oltarjem stali otroci, učenci slovenskega dopolnilnega pouka, ki so pod vodstvom učitelja Vladimirja Donaja pripravili čudovit program in so s pesmijo in besedo počastili svoje in vse matere. Na orglah jih je prvič spremljala Sandra Pečnik, s kitaro pa Kristjan Božič. Za vse navzoče, predvsem za mamice, je bilo to nepozabno doživetje, prav tako pa za goste iz Slovenije, iz krajevne

skupnosti Konovo in KUD Konovo pri Velenju.

Ob koncu maše je vsaka mamica dobila darilo iz rok slovenskih otrok, ki ob sobotah zvečer pod vodstvom Zorice Kujavec oblikujejo glino in so tokrat naredili čudovite rdeče-roza cvetove vrtnice.

Matere so bile ganjene ob tej prisrčni pozornosti. Nato so se vsi preselili v veliko dvorano, kjer je bil koncert kulturno umetniškega društva Konovo. Najprej je vse navzoče pozdravil predsednik Krajevne skupnosti Konovo, gospod Karel Stropnik, ki je duša tega kraja in kulture in odličen organizator, potem pa se je že pokazala veličina tega malega in lepega kraja v Šaleški dolini. Najprej je nastopil oktet, ki je zapel lepe stare slovenske pesmi. Za njim se je predstavil kvintet Šenbric s prav tako že skoraj pozabljenimi pesmimi. Štirje člani dramske skupine so zaigrali Jagerski skeč. Zelo so navdušili. Za njimi je zaigral orkester tamburic, ki je ljudi spravil na noge, nastopila sta še oktet in kvintet skupaj, na koncu pa Štrajharji, zanimiv sestav: dve harmoniki,

grablje, dve žagi, čevljarsko nakovalo, ročni pralni stroj – perilnik in še kakšen domači inštrument bi se našel. Bili so enkratni! Najbolj je navdušil 6-letni fantič Aljaž Topič, doma iz Šentruperta v Savinjski dolini, ki ga je tudi krstil župnik Dori. Štrajharje je videl na televiziji, sedaj pa je njihov zvesti član in igralec. Presrečen je bil, da je lahko zvonil na naše zvonove, ker jih vse občuduje.

Program je resnično lepo povezoval predsednik Kulturno umetniškega društva Konovo. Organizator večera, Štefan Horvat, pa je poskrbel, da so tokrat kuhali samo moški, prav tako stregli. Glavni je bil Anton Bačovnik. Zelo lepo so se odrezali in presenetili žene in matere, da so res lahko uživale v prijetnem večeru. Skoraj verjeti niso mogle, da so njihovi moški tako pridni in tako spretni. Kjer je volja, tam je moč!

Bil je resnično lep večer, primeren postnemu času. Vse je potekalo v miru in sreči, ob prijazni pesmi in besedi. Tako lepo že dolgo ni bilo. Zato resnično iskrena hvala gostom iz Slovenije, ki so vsem podarili čudovit košček domovine in nas osrečili s svojim obiskom in nastopom.

M. Mošnik

ESSEN

Sin moj, ti ljubi otrok moj ...

Komaj je videl to roko, to lice, te oči, komaj je slišal ta glas, ni bilo trpljenja več, ne križa več. Visok in lep, brez krvi in brez ponižanja je stopil k nji, da bi jo potolažil; ker Materina bolečina je bila večja od njegove ...

Tako je z umetniško besedo izklesal srečanje med Jezusom in

V cerkvi sv. Elizabete so učenci SDP pod vodstvom učitelja Vladimirja Donaja razveselili mamice in vse prisotne z lepimi pesmimi.

materjo Marijo ob četrti postaji križevega pota pisatelj Ivan Cankar.

Podobno so se poetično zarisale misli o materi koroški ljudski pesnici Milki Hartman: *In tvojo ljubezen nam Bog je posvetil, vsem ljudstvom in narodom v dar, kot svetli simbol na oltar jo skrbno je dal ...*

In Vinko Žitnik pridodaja misel o očetu: *A v meni oče tvoj zgled živi, še zdaj kot most, ki do Boga drži ...*

Tako so se skozi mesec marec vrstile misli iz omenjenih recitalov, prepletene s pesmijo Slovenskega cveta in s toplo domačo slovensko Marijino pesmijo ob materinskem dnevu, ki smo mu pridodali tudi dan očetov in mož ob praznovanju sv. Jožefa.

Essen, Moers, Gütersloh, Krefeld in Wetter, vsaka skupnost je na svoj način dala pečat prazničnemu vzdušju in topli misli, porojeni v srcu materi, očetu ... Živim za božji blagoslov na nadaljnji življenjski poti, vse, ki se na odgovorno naloge pripravljajo v zakonu in družini, pripravljajo v pogum na božje spremstvo in pomoč, ter vsem, ki so že prestopili prag v večnost – naj jim bo dobri Bog plačnik za bogate zglede življenja, napore, trud in ljubezen.

HÜCKELHOVEN/RATHEIM

Od tu prihaja vesela vest, porojena v tu živečih rojakih: za otroke in mlajše odrasle želijo pouk slovenskega jezika. Prvo srečanje je bilo v soboto, 8. marca, ko je bila tam tudi slovenska sv. maša ter srečanje. G. učitelj Dušan Čegovnik iz Essna se je z veseljem odzval in prišel. Prve ure pouka slovenščine že tečejo. Da bi ostalo dovolj moči,

volje in navdušenja pri vseh udeležencih, jim želimo. Za vse morebitne nove informacije se lahko obrnete na učitelja v Essnu (telefon: 0201/302 785) ali tudi na slovensko župnijo. Radi vam bomo po svojih močeh ustregli.

Bog živi – dvakrat

V mesecu marcu je praznovala 60-letnico gospa Frančiška Bregar iz Duisburga, sicer iz slovenske skupnosti v Moersu. Gospa Fani je žena našega ljudskega rezbarja Franca Bregarja. Mirnega značaja, duhovno bogata in vedno pripravljena narediti tudi kaj dobrega za skupnost je naša gospa Fani. Tudi skupnost se je spominja s toplo željo, naj jo spremlja tudi v bodoče božji blagoslov in Marijino varstvo. Z majhnim časovnim zamikom gredo naše dobre želje in voščila v Oberhausen. Tu že 44 let živita naša zlatoporočenca Hospel, Franjo in Julija, roj. Perčič. Pri sv. Magdaleni v Štrigovi sta v krogu svoje družine, sinov Milana in Zvonka ter številnih prijateljev in znancev potrdila pred Bogom svoj že pred pol stoletja izrečeni »da«. Rada sta pri slovenski sv. maši in

Gospa Frančiška Bregar je praznovala 60. rojstni dan.

(Moers) Iztok Kešpret, zborovodja Slovenskega cveta

tudi zvesta bralca Naše luči sta. Obema iz srca želimo, naj ju dobri Bog tudi v bodoče spremlja z obiljem svojega blagoslova ter ohranja predvsem pri potrebnem zdravju. Bog živi!

In še veselo povabilo ...

na letošnje tradicionalno binkoštno srečanje, 8. junija, v NEUKIRCHEN-VLUYN. Za severno Porenje in Vestfalijo ostaja binkoštno srečanje največja prireditev za slovenske rojake. Pristrčno vabljeni tudi letos – k sv. maši, kulturni prireditvi ter družabnemu srečanju. Na veselo snidenje ... prvi in drugi generaciji rojakov!

AZ

FRANKFURT

Osrednje postno srečanje v naši slovenski župniji v Frankfurtu je vsakoletno romanje v Marienthal pri Rüdeshemu. Običajno je to sredi postnega časa oziroma tretjo ali četrto nedeljo v marcu. To je manjši romarski kraj v limburški škofiji z manjšo cerkvijo in frančiškanskim samostanom. V mali dolini

Med romarsko mašo v Marienthalu

Pogled na polno dvorano v Marienthalu

poleg cerkve pa so razvrščene postaje križevega pota, prav tako tudi kapelice Marije sedem žalosti. Letos smo imeli to naše postno romanje 23. marca, na tretjo postno nedeljo. V našo sredo smo povabili direktorja Škofijske karitas v Ljubljani gospoda Staneta Kerina. Kot zanimivost naj omenim, da je kot majhen fantič tri leta preživel prav na območju naše župnije v Lampertheimu in začel ministrantsko službo pri pokojnem župniku Frančku Prijatelju. V prav lepem spomladanskem vremenu se nas je zbralo preko devetdeset najprej h križevemu potu, nato pa še k nedeljski maši. Večina je bila iz Frankfurta in Wiesbadna, pa izpod Taunusa nekaj, najbolj oddaljeni pa so prišli iz Gründaua (250 km so prevozili) in iz Bensheima (180 km). Pri maši se nam je pridružil še naš sosed župnik Janez Modic iz Mannheima, ki je s sabo pripeljal tudi nekaj faranov (200 km so prevozili tja in nazaj). Med križevim potom je bil duhovnik Kerin na voljo za spoved, nato pa je vodil somaševanje in imel postno pridigo. Seveda smo naše bogoslužno srečanje zaključili v dvorani poleg samostana s srečanjem v medsebojnem pogovoru in tudi ob tradicionalni malici. Zadnji smo se okrog devete ure zvečer odpravili

proti 70 km oddaljenemu Frankfurtu.

Naše tukajšnje velikonočno praznovanje pa je vsako leto okrnjeno, ker se mnogi odpravijo v Slovenijo (ali pa tudi kam drugam) in se naša skupnost zmanjša ravno za največje praznike.

rem

INGOLSTADT

Amberg. »Ko bomo šli v 'penzijo', se bomo vrnili domov,« tako so menili mnogi naši rojaki, ki so odšli pred mnogimi leti zaradi zaposlitve

Eden zadnjih posnetkov Jonasa v maminem naročju v Weidnu

ali boljšega zaslužka od doma v tujino. Končno je nastopil načrtovani čas in so se začeli drug za drugim vračati v domovino. Iz Ingolstadta je za stalno odšel v Slovenijo Karlo Špur. Ob njegovem odhodu ga pogrešamo. Hvaležni smo mu za njegovo sodelovanje in zvesto povezanost z našo skupnostjo ter za vsa prijetna prijateljska druženja. Želimo mu srečno vrnitev, dobro počutje med svojimi in da bi čim dlje užival v svojem domu, ki si ga je gradil in urejal v času svojega bivanja v tujini. V naslednjih mesecih mu bodo sledili še nekateri. V Ambergu pa smo se 15. februarja pri naši maši in po maši poslovili s Štefko Cerar, ki se je vrnila v Slovenijo. Zadnja leta se je vedno pogosteje za dalj časa zadrževala doma. Spoznala je, da se tam boljše počuti; tako se je odločila za vrnitev. Tudi gospe Štefki se zahvaljujemo za vsa prijazna srečanja pri naših mašah, želimo ji dobro vrnitev ter zadovoljstvo med novimi znanci in prijatelji. Veseli bomo vsakega ponovnega snidenja. Saj nam je ob slovesu zagotovila, da bo še rada prišla med nas.

Weiden. Pred šestimi meseci smo na teh straneh poročali o veselem dogodku za mlado družino Albert in našo skupnost v Weidnu, ko smo krstili njihovega sina Jonasa in nje-

govo sestrično Patricio. Danes pa se z žalostjo v srcu spominjamo mladih staršev Simone in Jürgena. Njuno veselje z otrokom je bilo kratko. Nemočna sta mesece spremljala svojega sina v njegovi neozdravljivi bolezni in ga nosila od zdravnika do zdravnika v upanju, da bo bolje. Vsi, ki poznamo mlado družino, smo bili zaskrbljeni za njihovega otroka in smo zanj molili. Toda stanje se je vedno bolj slabšalo in 6. februarja je za vedno zaspal v maminem naročju. Oddahnili smo si, da je minilo otrokovo trpljenje in neznosna skrb njegovih staršev. Ne vemo, zakaj je moralo tako biti. A v svoji veri vemo, da je Jonas našel svoj mir pri Bogu, kjer ni več nobenih bolečin in žalosti. S starši Simonom in Jürgenom globoko čutimo ob njuni boleči izgubi.

S. g.

MANNHEIM

Kulturni in materinski dan

Po dolgem času smo v Mannheimu spet doživeli odmevnejšo prireditev. Kulturno društvo dr. France Prešeren je sredi marca organiziralo prireditev v počastitev že-

na in mater, obenem še z enome-sečno zamudo kulturni dan. Kulturnega dneva namreč ni bilo mogoče organizirati v februarju, saj je v deželi ob reki Ren v pred-pustnem času skoraj nemogoče dobiti dvorano, ker so pustna praznovanja tako priljubljena, da jih noben del mesta ne samo ne izpusti, ampak najmanj trikrat ponavlja.

Slovenska učiteljica Dragica Ahej je uspela prepričati dovolj staršev in otrok druge in tretje generacije, da so se odločili za obisk slovenske male šole. Komaj dvakrat so bili skupaj, pa sta že dve deklici znali zapeti pesmico o trobentici in to čisto sami, saj je bila učiteljica službeno odsotna. S kitaro ju je spremljal prof. Vinko Kralj, ki nam je priskočil na pomoč iz Stuttgarta.

Višek večera pa je bil baletni nastop Barbare Škrli in Brazilca Marcusa Menha. Imeli smo srečo, da sta bila baletnika prosta ravno na večer slovenske prireditve ter sta se rada odzvala našemu vabilu.

Barbara obiskuje zadnji letnik baletne akademije v Mannheimu. Takoj po končani osnovni šoli v Sežani je zaradi izrednega talenta z veliko poguma prišla na šolanje v

Barbara Škrli in Marcus Menha

Nemčijo. Na baletni akademiji v Mannheimu se šolajo največji talenti s skoraj celega sveta. Nemci si jih seveda dobro zapomnijo in potem najboljše vabijo v svoja gledališča. Ta usoda zelo verjetno čaka tudi Barbaro, saj je v Sloveniji malo možnosti za uveljavitev.

Dve šestdesetletnici

Med nami bo čedalje več praznovanij šestdeset- ali sedemdesetletnic, kajti doba abrahamov je v glavnem že mimo. Nekatere, zlasti moške smo kar malo spregledali, naj se pa počutijo malo mlajše, ko jih bomo videvali na sliki skupaj z ženo ob njenem jubileju. V začetku leta sta praznovali šestdesetletnico življenja Marija Čulk iz Marbacha v Schwarzwaldu in Jožica Vončina iz Sulzbacha pri Baden-Badnu.

Marija je doma iz Šentruperta nad Laškim, v Nemčiji pa živi že od leta 1966. Z možem Vilijem imata pet otrok, zdaj pa ju razveseljuje že šest vnukov. Marija ima rada petje, sodeluje tudi pri folklori v Tuttingenu.

Tudi Jožica je doma iz Štajerske, in sicer od Sv. Ane v Slovenskih goricah. V Nemčijo je prišla še leto prej

Male balerine v Mannheimu

Jožica in Viktor Vončina

kot Marija, torej že leta 1965. Z možem Viktorjem imata dva sinova, zdaj pa se ju oklepata dve vnukinji. Ima še živo mamo, ki je bila še toliko pri zdravju in moči, da je prišla k Jožici za njen okrogli rojstni dan. Na žalost se ji je v naslednjih mesecih zdravje poslabšalo, da je morala v bolnico. Želimo ji, da bi se ji povrnila moči, obema slavljenkama pa tako, kot sta slišali pri poroki: Da bi jima Bog dal dolgo življenje ter da bi videli ne samo otrok otroke, ampak še otroke vnukov.

Janez Modic

MÜNCHEN

Misijon. V začetku letošnjega posta od 7. do 9. marca smo imeli misijon. V goste smo povabili predstojnika Duhovnega centra svetega Jožefa v Ljubljani, jezuitskega patra Silva Šinkovca.

V petek zvečer smo se zbrali v farni kapeli in po mašnem nagovoru spregovorili o slovenski sinodi ter se ustavili ob iztočnicah: človek, dialog, občestvo. Svoja razmišljanja smo poglobili v soboto dopoldne, ko smo razglabljali o oblikovanju naše župnije. Sodelujoči so podali 15 pobud, ki naj bi poživile našo

skupnost. Posebno smo se ustavili ob oblikah pričevanja naše vere. Izkušnja kaže, da naše oznanjevanje doseže najvišjo stopnjo učinkovitosti v stikih s tistimi ljudmi, ki jih vsak dan srečujemo. Najprej jim služimo tako, da zanje molimo in gojimo prijateljstvo. V trenutku, ko si pridobimo zaupanje od vere oddaljenih prijateljev, jim lahko v mejnih situacijah posredujemo svojo versko izkušnjo. Pri tem se odpro različna vprašanja, ki jih skušamo s potrebno občutljivostjo razložiti. V primernem trenutku nagovorimo svoje prijatelje, da se potrudijo za bolj osebni odnos z Jezusom. Končno jih povabimo v župnijsko občestvo, da lahko spoznajo krščansko duhovno življenje.

Sobotno popoldne je bilo namenjeno mladim. V kapeli so molili in meditirali ter razmišljali o svojem osebnem odnosu do Jezusa v postnem času. Zvečer so nam pripravili doživeto mladinsko mašo, ki so se je udeležili tudi ostali župljani.

Nedeljsko dopoldne je bilo namenjeno zakoncem in vsem, ki jih zanimajo vzgojna vprašanja. Pater misijonar nam je govoril o pomembnosti samospoštovanja za razvoj osebnosti. Odstrl nam je nove vidike, ki so zelo pomembni za našo zdravo osebnost. S svojimi izvajanjem nas je tako pritegnil, da se je razvil zelo živahen pogovor. V sproščenem vzdušju je lahko vsak povedal, kaj ga teži. Soglasna želja vseh sodelujočih je bila, da bi takšna srečanja še ponovili, kajti spregovorili smo o problemih, ki nas resnično žulijo.

Misijon smo zaključili z mašo pri Svetem Duhu. Prišlo je nekaj več ljudi kot običajno. Zahvalili smo se Bogu za vse milosti, vsa spoznanja in doživetja, ki smo jih prejeli v tem duhovno bogatem koncu tedna.

Marija in Vili Čulk

Krst Emilie Schafhalter

Pater Silvo, iskrena hvala za vaše misli, spodbude, nagovore in tople besede, s katerimi ste nagovorili vsakega izmed nas. Upamo, da nas boste še kdaj obiskali.

Krst Emilie Schafhalter. Emilie SCHAFFHALTER, hči Erika in Klaudije, rojene Lucič, je postala božji otrok, ko je bila krščena v naši župnijski kapeli. Oba starša sta že bila rojena v Nemčiji, in sicer oče v Trierju, mama pa v Nürnbergu. Čast botrstva je sprejela mamina sestra Anita Lucič, ki se je pred Bogom obvezala, da bo krščenci Emilie z molitvijo, zgle-dom in besedo pomagala ljubiti Boga in bližnjega ter tako priti nekoč v nebesa, kjer bo za vedno srečna. K slovesnemu dogodku so prišli tudi stari starši in drugi sorodniki in prijatelji. Srečnim staršem čestitamo, mali Emilie pa želimo v življenju božje varstvo in blagoslov.

Diploma. Iz domovine nas je dosegla vesela vest, da je na Pedagoški fakulteti v Mariboru diplomirala iz nemščine in nemške literature naša nekdanja faranka Sabina Simonič. Rodila se je leta 1976 v Münchnu. Vključila se je v

Profesor Sabina Simonič

naš vrtec in slovensko sobotno šolo. Zelo rada je sodelovala na naših nastopih. 1984 se je preselila v domovino, a ker je oče ostal v Münchnu, je vseskozi ohranila stik z našim mestom, nemškim jezikom in prijateljicami. Naše iskrene čestitke Sabini z željo, da bo dobra učiteljica nemščine in uspešna vzgojiteljica slovenskim dijakom.

Fridrih Smole – šestdesetletnik

Prijatelji in znanci ga kličejo enostavno Frido in to ime med münchenskimi Slovenci pove vse o našem organistu. O mladosti pove

Fridrih Smole orgla pri Sv. Duhu.

sam: »Rojen sem bil 22. 2. 43 v Zibiki kot četrti od petih otrok staršema Karlu in Mariji Smole. Bili smo mali kmetje, oče pa je bil tudi znan kolar. Vsak po svoje smo se znašli v življenju. Sestra Erna je tudi v Nemčiji, drugi so ostali doma. Oče je osem let delal v Belgiji blizu Charleroi kot rudar. Posulo ga je v jami ob eksploziji in je skoraj izgubil nogo. Zaobljubil se je, da bo šel peš na Brezje in je to kasneje tudi napravil.«

Rad je prepeval že tedaj, ko je še pasel krave. Po končani osemletki je 14-leten šel v Celje na glasbeno šolo. Klavir ga je učil celjski organist g. Jagrič privatno in ker je pri njem tudi stanoval, je imel glasbilo vsak čas pri roki. V glasbeni šoli pa mu je teorijo razlagal prof. Kunej, pri katerem se je učil igranja več glasbil. Tri leta je trajala šola, potem pa je takoj nastopil na koru v Zibiki in pri Sv. Štefanu. Vsako nedeljo je prišel ponj bogoslovec Franček Križnik in ga na mopedu odpeljal tja in spet nazaj, da je ujel 10. mašo v Zibiki. Ob sobotah je učil otroški zborček v Šmarju pri Jelšah. Takrat je imel 17 let.

Sam pove, da je bil navdušen nad glasbo, orglami, petjem. Leta 1960 ga je povabil župnik Štancer v Rogaško Slatino za organista. »To je bilo imenitno,« pravi »vodil sem tri zборе. Ta čas sem napravil dva tečaja iz nemščine in italijanščine. Leta 62 pa sem dobil službo v zdravilišču in napravil pred komisijo na mariborski škofiji tudi osnovni strokovni izpit za organista pri bogoslužju.«

Sredi šestdesetih let je veliko mladih ljudi odšlo v svet. Njemu so delali kar naprej težave zaradi organistovske dejavnosti v župniji. Leta 68 si je preko borze zagotovil delo v Münchnu in odšel. Dan po

prihodu je bil že v tovarni BMW. Tu mu je zelo prav prišlo znanje nemščine in je pogosto prevajal za sodelavce. Brž je zvedel za slovensko mašo. Čez 14 dni je že igral na koru in spet je bil pri svojem konjičku. Prav kmalu so začeli vaje za zborovsko petje. G. Markuš je zbral pevce, on pa je prevzel zborovodstvo.

Spominov je veliko. V Celju in Rogaški je mnogokrat doživljal zaničevanje, ker je bil cerkveni organist. Marsičesa pa ga je obvaroval župnik Štancer, ki je imel kot general veliko vpliva in je preprečeval grobosti. Vendar so mu večkrat grozili s posledicami, če ne vstopi v partijo. Pa ni hotel, bilo je neprijetno in mučno. Tudi zaradi tega je odšel zdoma. Mikal ga je zaslužek, vendar je bil ta pritisk tudi eden močnih vzrokov za odhod. Želel si je urejene odnose, kjer bo delo pošteno plačano in osebna svoboda zagotovljena tudi v javnosti.

Česa se najraje spominja? »Zares lep spomin me veže na nastop na tekmovanju v Münchnu leta 1976. Na tem srečanju je bil dirigent Privšek in Avseniki. Imenitna predstava, ki jo je organizirala SIM. Katera druga ustanova bi takrat lahko pripeljala med nas tako kvalitetne ansamble. V zborovskem delu pa so nastopili pevci iz vse Evrope in mi smo pristali na prvem mestu. Imeli smo zares dober zbor. Nepozabna je ostala pesem Mrzel veter tebe žene z izredno lepim solom. Sicer pa je bilo nastopov veliko. Redno smo peli pri bogoslužju ob nedeljah, sodelovali na slovenskih in nemških prireditvah in slovesnostih. Za dan tujcev je bil med nami tudi kardinal Döpfner. V sedemdesetih letih je v

zboru pelo do 36 pevcev, ki so imeli res dobre glasove.«

Danes se z veseljem spominja vsega entuziazma. Za vso skupnost je bila spodbuda, ko je prišel mednje šolan organist. Njemu je bilo lepo, da je našel rojake navdušene za petje. »Ni bilo vedno lahko, vendar je bilo dobro, da smo zgrabili priložnost in združeni napravili veliko lepega.«

S šestdesetim letom je stopil v predčasno penzijo. S tem pa so povezane naloge in odločitve, ki jih je treba danes vzeti zares. Takole ocenjuje: »Doma čaka hiša. Tam bi radi prebivali. Vendar tudi otroci narekujejo svoje in ukrenili bomo, kakor se nam bo zdelo najboljše za vso družino.«

Hvala, g. Frido. Hvala za Vaše 35-letno delo v župniji in zboru. Želimo Vam božjega blagoslova v vsem še naprej.

STUTT GART

Duhovni utrip skupnosti v postnem in velikonočnem času

V Schwäbisch Gmündu se je na prvo postno nedeljo (9. marca) zbralo lepo število rojakov k nedeljski maši. Praznovali smo jo, tako kot že mesec poprej, v lepo pripravljenih prostorih gostilne Imenškovih (Neue Welt). Kapelo sv. Jožefa so namreč v tistem času obnavljali. Med nami sta bili tudi dve mladi družini z otroki. Po maši smo se zaustavili na kratkem pogovoru, ki ga je olepšala rdeča vrtnica za vse navzoče matere in žene.

V bibličnem letu 2003 smo s pomočjo listov z božjo besedo, ki jih že leto in pol uporabljamo pri bogoslužju, prebirali božjo besedo. Liturgična skupina se je dobila

Gospod in gospa Imenšek sta spekla domači kruh za rojake.

vsak teden. Tako je dozorela ideja o postnem stenčasu, ki smo ga dograjevali nedeljo za nedeljo. Mavrica kot znamenje zaveze je bila simbol prve postne nedelje. Takrat je že grozila nevarnost izbruha vojne v Iraku. Na drugo postno nedeljo smo bili z Jezusom na gori spremenjenja. Žarki njegovega božjega veličastva so ogreli tudi našo skupnost. Na tretjo in četrto postno nedeljo je simbol cerkve predstavljal živi tempelj Kristusovega skrivnostnega telesa, ki ga sestavljamo kristjani. Klasje je na tiho nedeljo predstavljalo pšenično zrno, ki pade v zemljo in umrje ter obrodi obilo sadov: simbol Kristusove odrešilne smrti na križu in našega umiranja v Kristusu. Golob miru z oljčno vejico v kljunu pa predstavlja tiho in gorečo molitev za mir, ki nas je spremljala v pripravi na veliko noč. Stenčas, ki smo ga tako dograjevali, smo vsako nedeljo prinesli v cerkev, kjer smo se zbirali k nedeljski maši.

Za veliko noč smo pripravili posebno, barvno izdajo župnijskega glasila Med nami povedano in deset različnih velikonočnih motivov za voščilne kartice. Tudi s tem smo želeli naše vernike vzpodbuditi k

Zavzeti člani za dobro naše slovenske cerkve v Stuttgartu in okolici

pričakovanju Kristusovega vstajenja. Nekateri motivi so tipično slovenski, zato lažje nagovorijo tiste plasti verskega doživljanja, ki so globoko vtisnjene v naše duše.

Letošnja postna akcija je obstajala v povabilu k solidarnosti. Najprej smo si zadali nalogo, da bomo pri nedeljski maši prišli čim bližje oltarju, da tako lažje sodelujemo s petjem, branjem in molitvijo. Druga naloga, ki so jo z zanimanjem izpolnili mnogi rojaki, je bila napisati eno velikonočno voščilo nekomu, ki se ga že dolgo, morda več let, ne spomnimo in bo vesel našega pozdrava. Tretja naloga je bila solidarnostna nabirka na veliko soboto, ob blagoslovu velikonočnih jedil.

Slovo od prijateljev

Šest mesecev je bival v naši skupnosti študent Kajetan Trošt iz

Kajetan Trošt je vedno v formi

Podnanosa na Primorskem. Medtem ko je bil na delovni praksi v podjetju Bosh, se je rad vključil v naše življenje, bil na dveh družinskih seminarjih in na mladinskem v mesecu novembru. Za mladinsko skupino Veneti in Metulje je organiziral v soboto, 4. januarja mladinsko mašo in koncert v Podnanosu. S petjem je sodeloval na koru in nam večkrat zaigral na svojo kitaro. Predvsem se ga bomo spominjali po pesmi Moja Štefana slovenskega umetnika Iztoka Mlakarja. Zagotovo se bomo še večkrat srečali. Želimo mu, da bi hitro dokončal diplomsko nalogo in prišel praznovati tudi k nam.

V mesecu marcu so se od naše skupnosti poslovili Mavričevi (Zvonko in Erika) iz Reutlingena. Naj jih spremlja v domovino božji blagoslov in Marijino varstvo. Veseli bomo, če se bomo še kdaj srečali v župnijski skupnosti.

Nogometni turnir

V soboto, 5. aprila, je bil v Stuttgartu nogometni turnir. Na igrišču so se pomerile štiri mladinske ekipe, dve sta prišli iz domovine, dve pa iz Stuttgarta. Že v petek zjutraj so nas v Slovenskem domu obiskali gostje, mladi fantje nogometnega društva iz Zreč in

Ožbalta. V petek in v soboto dopoldne so bili gostje po naših družinah in obiskovalci zanimivosti v Stuttgartu in okolici. V soboto popoldne pa je šlo zares. Odigrali so tekme z domačim moštvom, z ekipo Slovenija Stuttgart in s folklorno skupino društva Triglav. Gostje so bili zmagovalci. Prvo mesto so dobili fantje iz Zreč, drugo ekipa iz Ožbalta, tretje Slovenija Stuttgart in četrto člani folklorne skupine. V Slovenskem domu je bila nato večerja in podelitev pokalov. Predsednik Kulturnega društva Slovenija Stuttgart, ki je bil tudi sodnik na vseh tekmah, je v sklepnem nagovoru izrazil veliko zadovoljstvo za tako lepo preživetje športni dan. Več kot 70 mladih nogometašev je nagovoril tudi župnik Zvone Štrubelj in odgovorni za pastoralo Slovencev v izseljeništvu, gospod Janez Pucelj. Srečanje je v sodelovanju z župnijo organiziralo naše društvo Slovenija Stuttgart, veliko se je pri organizaciji srečanja potrudil gospod Jože Kavaš in prav tako odborniki društva.

Celodnevno srečanje župnijskega pastoralnega sveta

V nedeljo, 6. aprila, je bilo celodnevno srečanje ŽPS. Udeležila se ga je večina izvoljenih članov. V duhovnem delu, ki ga namenjamo udobnosti, smo se poglobili v Markov evangelij. Župnik dr. Zvone Štrubelj je zato pripravil poseben študijski osnutek, ki ga je vsakdo od članov prejel v branje. Sejo je nato vodil podpredsednik gospod Štefan Fabčič. Skupaj smo načrtovali in dali poseben poudarek našim srečanjem v skupnostih izven. Po kosilu, ki je bilo »postno«, smo skupaj pripravili nedeljsko mašo in tudi pri maši povabili ljudi, da darujejo svoje

prispevke (tako kot so storili člani ŽPS, ki so zaužili skromno kosilo ob vodi, kruhu in enolončnici, solidarnostno pa prispevali vsoto, ki bi jo porabili, če bi šli na kosilo v restavracijo) za škofijsko postno nabirko Misereor.

Krstno slavlje

Krst je prejela Silvia Rajh.

Na 5. postno ali tiho nedeljo je med mašo prejela sveti krst Silvia Rajh. Navzočnost članov ŽPS in posebej pripravljeno bogoslužje je dalo dogodku slavnosten pečat. Silviji želimo, da bi ob podpori svojih staršev rasla v modrosti in milosti.

V Böblingenu je bil v soboto, 9. marca, v cerkvi sv. Bonifacija

Krst Simona Benjaminja Hojsa

krščen Simon Benjamin Hojs, drugi otrok v Hojsovi družini. Krstno slavlje je bilo v družinskem krogu z lepim sodelovanjem staršev, botre in sorodnikov. Simonu želimo, da bi lepo rasel in se veselil božjega otroštva.

Poroka

Karin Wohlfahrt in Christian Behek

V soboto, 1. marca, sta si pred oltarjem v župnijski cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu obljubila zvestobo Karin Wohlfahrt in Christian Behek iz Böblingena. Okrog srečnih novoročencev so se zbrali številni svatje, tudi iz Slovenije. Poroko je bogatila tudi zelo lepa glasba, orgle, violina, pevski zbor. Novoročencema želimo veliko sreče, razumevanja in ljubezni.

Slovo

Boleče slovo za družino od Zvonka Arnška. Številni rojaki so se

poslovlili od prezgodaj umrlega Zvonka (Antona) Arnška. Njegov sorodnik in prijatelj mu je v slovo napisal pesem, ki jo je tudi uglasbil. Ob 30. dnevu smo pri maši v Stuttgartu tej pesmi prisluhnili tudi zbrani verniki in tako počastili njegov spomin.

Pokojni Anton Arnšek

VEČERNI ZVON (Za pokojnega Zvoneta)

Govorjeno:

KO ODŠEL SI V SVET V TUJE TE KRAJE,
SI ZAPUSTIL VASICO, KI IMEL SI JO NAJRAJE.
TAM DOM SI ZGRADIL SI ZA DRUŽINICO SVOJO,
A ŽIVETI V NJEMU NI BILO TI DANO.

Refrain:

VEČERNI ZVON, VEČERNI ZVON,
ZAPEL SI MU, BIM BOM, BIM BOM.
ZDAJ TU TE NI MED NAMI VEČ
ZVON POJE TI BIM BOM, BIM BOM.

Govorjeno:

ŽIVEL BOŠ V SPOMINU, ŠE VEDNO MED NAMI,
ZATO ŠE PRISLUHNI TEJ PESMICI MALL,
KI JO ZDAJ POJEMO TEBI V SLOVO,
SAJ BIL SI PRIJATELJ KOT MALO JE KDO.

Refrain:

VEČERNI ZVON, VEČERNI ZVON,
ZDAJ PEL TI BO BIM BOM, BIM BOM.
ZDAJ TU TE NI MED NAMI VEČ,
ZVON POJE TI BIM BOM, BIM BOM.

Govorjeno:

UNS BLIEB NUR NOCH DIE ERINNERUNG AN DICH,
DOCH VERGESSEN WIRST DU VON UNS NIE,
IN UNSEREN HERZEN WERDEN WIR DICH TRAGEN,
DU WARST EIN GUTER FREUND, DAS MÖCHT ICH DIR NUR SAGEN.

Refrain:

DER GLOCKEN KLANG IST MEIN GESANG,
ES SINGT FÜR DICH BIM BOM, BIM BOM.
ZUM ABSCHIED JETZT ERKLINGT NOCH MAL,
DER GLOCKEN KLANG BIM BOM, BIM BAM.

Text napisal: Franz Arnschek Sindelfingen, den 8. 3. 2003

ŠVICIA IN LIECHTENSTEIN

Tu in tam sem svoje poročilo začel z besedami: »V tem mesecu se pri nas ni zgodilo nič posebnega ...« Odkar sem v Švici, si takega uvoda skoraj ne morem več privoščiti. Pri nas se vedno kaj dogaja. Včasih so že prostori Slovenske misije kakor avtobusna čakalnica – naši rojaki si kar podajajo kljuko in vidim, da radi prihajajo, pa četudi samo na kavo. Tega se smem samo veseliti in upam, da bodo naši prostori res postali kraj zbiranja, veselja, pogovorov in tudi molitve. Sobe za goste pa omogočajo, da lahko sprejem tudi kakšnega popotnika. Prav tako obilica dela ne pušča časa za dolgčas.

ŽENEVA

Več let je že minilo, odkar so ugasnila slovenska bogoslužja na skrajnem robu naše slovenske župnije: v Ženevi. En sam duhovnik pač težko pokriva toliko postojank, saj je že teh kar 11. Tako so slovenska

bogoslužja na različnih krajih razporejena po točnem vrstem redu ob sobotah in nedeljah. Hvala Bogu, da imajo nekateri meseci v letu tudi peto soboto ali nedeljo. Prav to nam je omogočilo, da smo se na peto soboto v marcu z rojaki iz Ženeve dogovorili za ponovno uvedbo slovenske svete maše.

Slovenska skupnost v tem delu Švice sicer ni zelo številna, je pa izjemno dejavna. Poleg marljivega organiziranja različnih prireditev je tudi edina, ki izdaja obsežnejše glasilo z imenom Ženevske novice. Za to je posebno zaslužen nekdanji predsednik Združenja ženevskih Slovencev, g. Bogdan Zega, ki je sedaj odgovornosti predal v mlajše roke. Ni pa se obotavljal, da bi mi stal ob strani pri ponovni uvedbi slovenskih maš. Poskrbel je za bogoslužni prostor v župniji St. Jeanne, me toplo sprejel po 300 km dolgi poti iz Züricha in mi celo razkazal Ženevo. Povrhu pa je po maši gostoljubno povabil vse udeležence k prijateljskemu srečanju na svoj dom.

No, zbralo se nas ni izjemno veliko, saj nas je bilo točno za apostolski zbor. Vsekakor pa je bil ta začetek zame in za vse več kot spodbuden.

Tako se prihodnjic dobimo prav na praznik sv. Petra in Pavla, na dan ko naši škofje posvečajo nove duhovnike in veselim se, da bom lahko deseto obletnico lastnega mašniškega posvečenja praznoval prav v tej tako prisrčni skupnosti.

Velikonočna duhovna obnova v Batchunsu

Ko smo se v začetku marca zbrali pri naši redni slovenski maši v Kneževini Liechtenstein, je ena od prisotnih rojakin iz Vorarlberga v sosednji Avstriji začela pogovor na to temo: »Pred časom smo pri nas imeli duhovne obnove, a so ugasnile zaradi premajhne udeležbe. Kaj če bi znova poskusili!« In dobra misel se je z božjim blagoslovom utelesila. Sprejel sem, da tokratno duhovno obnovo vodim jaz, a čas za pripravo je bil res kratek, saj je bil edini možni termin prav peta nedelja v marcu. Vse breme organizacije pa je na svoje rame sprejela gospa Andreja Marktl in za to ji gre res vsa pohvala.

Da je vse skupaj dobro uspelo, ni treba posebej poudarjati, saj smo za to tudi molili. Pričakovali smo v najboljšem primeru nekaj čez dvaj-

V Ženevi znova začenjamo s slovenskimi mašami in Bog daj, da bi vztrajali

Na duhovni obnovi smo potrebovali tudi telesno hrano.

set udeležencev, božja Previdnost pa je nam v spodbudo to število skoraj podvojila. Tako smo se v domu duhovnih vaj v Batchunsu v Avstriji zbrali rojaki iz kar štirih mejnih držav: iz Avstrije, Švice, Liechtensteina in Nemčije. Tema premišljevanja je bila dokaj izzivalna: »Ali se še spleča moliti?« Danes namreč vse prevečkrat pretehtavamo vse z besedico »splačati se« in pozabljamo, da istočasno molimo »zgori se Tvoja volja«. Molitev in vera ne temeljita na koristi, temveč na zaupanju v Boga, na vztrajni predanosti.

Tudi popoldanski pogovor je bil prav ognjevit. Vprašanja so kar deževala in rojaki so imeli priložnost, da izpovejo svoje stiske, dvome, pomisleke. Marsikaj smo lahko podelili in osvetlili svoje življenje z evangeljsko lučjo in naukom Cerkve. Pogovoru je sledilo še spokorno bogoslužje, spove-

dovanje in sveta maša. Skratka: navdse bogat dan, poln milosti za vse, ki so odprli svoja srca božjemu Duhu.

Na lastni izkušnji lahko sedaj rečemo: »Vse je mogoče, le dovolj volje in zaupanja je potrebno. In če se kakšna skupnost odloča, da bi se lotila česa podobnega, ji z veseljem vzklikamo: dela, ki ga Bog hoče izvršiti med nami, ne more zaustaviti noben strah in nobeno poleno, ki prileti pod noge, če smo sami res pripravljeni odriniti na globoko!

Vsem dragim rojakom voščim, naj vas prevzame svetost velikonočnega časa, na poseben način pa se spominjam tistih, h katerim sem sedaj poslan, ali pa sem med njimi služboval v zadnjih letih v Parizu, Južni Franciji in Milanu.

David Taljat

Jože in Metod po maši kljub pozni uri še vztrajata v veselem pogovoru.

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Pariz

MAŠA VSAKO NEDELJO OB 17.00

ŠOLA IN VEROUK: 4. IN 18. MAJA OB 14.30

MAJSKO SREČANJE V SOBOTO, 24. MAJA OB 20.00

KONCERT MOŠKEGA PEVSKEGA ZBORA VASOVALCI IZ DOMŽAL
ZA ZABAVO PA NANUT IZ GORICE

V ČETRTEK, 29. MAJA 2003, NA VNEBOHOD

DRUŠTVO ORGANIZIRA ENODNEVNI IZLET

PRIJAVITE SE ČIMPREG

NEMČIJA

Svete maše v MAJU 2003

STUTTIGART, sv. Konrad: 4., 11. (materinski dan), 18. (prvo sveto obhajilo) maja ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 11. maja, materinski dan skupaj z nemško skupnostjo ob 11. uri.

SCH. GMÜND, (kapela sv. Jožefa): 1. maja ob 15. uri v cerkvi na Hohenrechenbergu.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 18. maja ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: 17. maja ob 17.00 – slovesnost prvega sv. obhajila.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 24. maja ob 18.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 25. maja ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 25. maja ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 10. (skupaj z učenci iz Aalena) in 24. maja od 10.00 do 12.00.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v petek, 23. maja ob 17. uri (maša in šmarnice).

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 10. maja ob 16.45 – materinski dan.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. V maju je to: 8. in 22. 5. 2003. Tel: 089/543-98-19.

V soboto, 28. junija, bo ob 15. uri v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu SLOVENSKA BIRMA. Škof birmovalec Alojzij Uran bo podelil zakrament sv. birme desetim birmancev. Molimo zanje in za njihove družine!

Argentina

V Bariločah, središču argentinske pokrajine Patagonije, smo 29. marca dobili nov častni konzulat, ki ga bo vodil Robert Andrew Eiletz. Častni konzul bo pristojen za vse province Patagonije, odprtje častnega konzulata Slovenije pa bo pripomoglo pri navezovanju novih stikov med državama, poglobitvi vezi med slovensko skupnostjo in Slovenijo. Povečalo naj bi tudi prepoznavnost Slovenije v tem najbolj južnem delu Latinske Amerike. Slovesnega odprtja konzulata so se udeležili slovenski veleposlanik v Argentini, Bojan Grobovšek, predstavniki političnega, znanstvenega in kulturnega življenja v mestu ter slovenski rojaki v Argentini, so sporočili s slovenskega veleposlaništva v Buenos Airesu.

San Carlos de Bariloche ali krajše Bariloče so največje zimsko turistično središče v Latinski Ameriki in imajo 100 tisoč prebivalcev. Tam živi tudi večja slovenska skupnost, ki je zelo prepoznavna in aktivna v gorništvu, turizmu in kulturi, so še sporočili s slovenskega veleposlaništva. Atomski center iz omenjenega mesta sicer že vrsto let sodeluje z Institutom Jožef Stefan, medtem ko na vojaškem področju sodelujeta argentinska gorska šola iz San Carlos de Bariloche in slovenska gorska šola iz Bohinjske Bele.

Kot po predsedniških volitvah smo tudi po referendumski nedelji rojake po svetu vprašali o možnostih glasovanja. Zanimalo nas je, če so vabila in glasovnice za oddajo po pošti dobili pravočasno, kako je bilo z overovljanjem in sploh z udeležbo ter zanimanjem Slovencev po svetu.

V severni in srednji Nemčiji so gradivo tisti, ki so zanj pravočasno zaprosili, tudi pravočasno dobili. Dodatno overovljanje s strani berlinskega konzulata je bilo v Essnu v četrtek, 20. marca, ves dan. Ob potrditvi so glasovnice lahko tudi oddali. Tu je bil odziv živahnejši kot pa pri zadnjih volitvah. V Frankfurtu je možnost glasovanja uporabilo malo ljudi, saj je bila večina mnenja, da se morajo potrditi doma v Sloveniji. Potrjevanje s strani konzularnih delavcev je bilo v petek, pred referendumom. Na Bavarskem in v Badnu na Württembergem je gradivo prihajalo pravočasno in tudi z overovljanjem ni bilo težav.

Po poročilu iz Beograda tam ni bilo težav pri tistih, ki so se pravočasno prijavili.

Na Švedskem je glasovnice pravočasno dobilo 80 odstotkov prosilcev. Za overovljanje na jugu države je

Avstralija

Čeprav smo tudi tukaj rojaki včasih nekoliko pesimistični, posebno ob pogrebih naših prijateljev, nas od časa do časa doleti tudi kakšna vesela novica. Posebno smo veseli mladih, ki se naselijo v naši deželi in se nam pridružijo. Tako lahko pozdravimo mlado družino: Tonija Lenka, njegovo ženo Moniko in sina Marka. Starša sta visoko izobražena, sposobna in pripravljena sodelovati v naši skupnosti, zato smo jih toliko bolj veseli. Nedavno sta se preko Nove Zelandije udomačila v Noosaji na Sunshine Coastu. Sicer pa sta prišla iz Slovenije z namenom, da tukaj ustanovita svoje podjetje. Naj dodam, da je Toni bratranec nam poznanega Lentija Lenka.

Kanada

V župniji Marije Brezmadežne smo imeli misijonsko tombolo. Letos je bila že dvanajsta po vrsti. Tudi tokrat so se župljani velikodušno odzvali vabilu Slovenskega apostolskega krožka iz Toronta, ki je vsakoletni organizator tombole. Pripravili so več kot 400 dobitkov. Najbolj zanimivi so bili seveda glavni: televizor, denarni dobitki, gorsko kolo, večnamenska

gospa Budja dobila pooblastilo s strani ambasade v Stockholmu. Sprašuje pa se, če so bili vsi volilni upravičenci seznanjeni o možnostih in poteku predvolilnega procesa.

Poročilo uredništva tednika Svobodna Slovenija pove, da so se rojaki v Argentini kar precej številčno udeležili volitev. Na veleposlaništvu v Buenos Airesu je volilo 515 državljanov, po pošti je prispelo še 137 glasov. Skupaj je glasove oddalo manj ljudi kot na zadnjih volitvah, a za referendum še vedno veliko. Za vstop v Evropsko zvezo je glasovalo 98 in pol odstotka rojakov, za vstop v NATO pa 91,4 odstotka glasovalcev. Tu niso prišteti glasovi, ki so jih državljani poslali neposredno volilni komisiji v Ljubljano. Pritožbe so prišle iz notranjosti Argentine, da je veliko Slovencev dobilo glasovnice šele v soboto ali pa sploh ne, in da jih ni bilo mogoče poslati overovljene na veleposlaništvo v Buenos Airesu.

V Kanadi je bilo zanimanje med Slovenci veliko. Voliti je bilo mogoče neposredno na konzularnih predstavništvih, vendar nekateri sploh niso šli na volišče, ko so preko interneta zvedeli za tako dobre rezultate referendumov. S poš-

pečica, mini HI-FI stereo, zlatnina, vstopnice za gledališče in hokejsko tekmo ter drugo. Okrog 430 udeležencev je dobri dve uri in pol do zadnjega kotička napolnjevalo dvorano. Mnogi so se razveselili lepih in bogatih dobitkov, za nekatere pa je bila tokrat sreča le opoteča. Vsi so se lahko okrepčali s pijačo in s kranjskimi klobasami; mlajši udeleženci pa so se razveselili hrenovk. Pridne kuharice in pomočnice so nam kot priboljšek pripravile slastni jabolčni zavitek, tukaj bolj znan pod imenom 'štrudelj'. Vsem, ki so kakorkoli prispevali k uspehu letošnje tombole, se v imenu misijonarjev in članov Slovenskega apostolskega krožka iz srca zahvaljujemo.

Združene države

Župnija Marije Vnebovzete je gostila vernike iz okoliških župnij. Zbero se župljani sosedskih župnij ob bogoslužju in nato se snidejo v dvorani na prijateljskem srečanju. Tako je bilo v ponedeljek pri Mariji Vnebovzeti. Srečanje je bilo v šolski dvorani. Domače slovensko pecivo so darovale faranke, kar vedno slovi, saj so slovenske matere mojstrice pri tem delu.

Vsakoletna škofijska dobrodelna nabirka se je spet začela. Škof Pilla prosi za finančno podporo za ka-

to so še vedno problemi, ker prihaja zelo pozno. Nekateri so jo dobili šele 21. marca. K sreči ni bilo težav z overovljanjem, saj to opravlja gospod Novak v Hamiltonu, ki je zelo vreden in ga ni težko dobiti. Zavzete rodoljube pa skrbi, da ne gre le za izgubljene glasove, ampak za posledično kasnejšo nezainteresiranost pri rojakih, da bi v prihodnje volili. Tako bodo izgubljeni še tisti Slovenci, ki imajo radi Slovenijo in hočejo biti aktivno udeleženi v tem, kar se z njo dogaja.

Dr. Stane Šušteršič iz Washingtona je za razliko od predsedniških volitev, ko je glasovnico prejel teden dni prepozno, tokrat pošto dobil skoraj dva tedna pred rokom. Glas pa je oddal na veleposlaništvu. Dva njegova prijatelja pa nista bila doma, ko je poštar prinesel priporočeno pošiljko za volitve in sta jo morala potem osebno dvigniti na pošti. Vendar je bilo vse skupaj pravočasno.

Jožica Gerden iz Avstralije je pisala, da sta glasovnice za volitve po pošti prejela dva člana njene družine, tretji pa ne. Po overovljanju na sodišču sta jih z ekspresno pošto poslala na slovensko ambasado v Canberri. Gospa Gerden

toliško dobrodelnost. Pomoč vseh kristjanov je zaželeno in potrebna za programe v škofiji, ki so v podporo invalidom, otrokom, družinam, ostarelim, brezdomcem in ubogim. Zadnja leta se opaža padec pri vseh teh prizadevanjih, čeprav so potrebe še večje kot pred leti, ko je bilo ekonomsko stanje na višji ravni. Razumljivo naj bi to bil vzrok za slabši odziv vernikov.

Zanimivi dan so ponudile katoliške organizacije. Katoliške hiše, v katerih živijo redovniki, redovnice in bogoslovci, so pripravile dan odprtih vrat. Vsak si je lahko ogledal provincialne hiše, samostane in semenišča, in pridobil vpogled, kako živijo. Bila je tudi priložnost za srečanje z duhovniki, redovniki in redovnicami in pogovor z njimi o njihovi vlogi v Cerkvi.

(München) P. Šinkovec med nagovorom v kapeli

je še sporočila, da so mnogi rojaki dejali: "Nikoli več, v Sloveniji nečemo, da Slovenci po svetu volimo ..."

Meta Lenarčič iz Melbournu piše, da je bilo zanimanje rojakov sicer slabo, pošto pa so zainteresirani dobili prepozno - v ponedeljek namreč. Sprašuje se, zakaj obljublja nekaj, česar potem ne morejo izpeljati. Prijeli smo tudi pošto nekega drugega rojaka iz Avstralije, ki se glasovanja zaradi prekompliciranega postopka in želel udeležiti.

Misijonar Rok Gajšek z Madagaskarja je sporočil, da je pošta prišla prepozno. Misijonarki v Angoli s. Zvonka Mikec in Gabrijela Hren se za glasovanje na referendumu nista prijavi, ker sta imeli težave že pri predsedniških volitvah. Za overovaljanje so na državnih uradih zahtevali uradni prevod, za kar v Angoli ni pristojne osebe. Tudi misijonarja v Togu patra Pepi in Milan se zaradi slabih preteklih izkušenj nista prijavi, sicer pa tudi nista dobila nobenega obvestila o možnostih glasovanja.

Toliko o različnih odzivih s sveta. Povejmo še to, da rojaki pozdravljajo izide obeh referendumov, veseli jih predvsem enotnost Slovencev, ki se je spet pokazala po 12-ih letih.

Povezani med sabo in rojakom v podporo

Slovenski izseljenski duhovniki so se v kraju Leibnitz – Lipnica na avstrijskem Štajerskem zbrali na že 92. pastoralnem srečanju. Srečanje so začeli s skupno sveto mašo, ki jo je vodil škof Uran. Sledile so razprave, ki so poskušale z različnih strani osvetliti pastoralno delo med Slovenci na tujem.

Narodni ravnatelj za Slovence po svetu škof Uran je zbranim najprej predstavil položaj Cerkve v domovini. Poudarek je bil na izvajanju sklepov plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem. Besedilo, zapisano v sklepih, je sedaj potrebno prenesti v življenje in k temu smo povabljeni vsi Slovenci, tako tisti doma kot tisti po svetu. Spregovoril je še o velikem pomanjkanju duhovniških poklicev, tako da danes v Sloveniji deluje 1181 duhovnikov, kar je odločno premalo. Rešitev se kaže v bolj poglobljenem družinskem življenju, v skupnih srečanjih krščanskih družin, v živih župnijskih jedrih, ki bodo kazala na krščanske vrednote tudi v sedanjem času. Janez Rihar, voditelj Rafaelove družbe v Ljubljani, je predstavil delovanje družbe, ki je veliko svoje energije usmerila v pomoč rojakom iz Argentine, ki so se vrnili v Slovenijo. Jože Hauptman pa je pred-

stavil položaj v Srbiji. Slovenci so raztreseni po celi Srbiji in jih ni tako malo, kot bi si mislili. Prej so se srečevali samo v cerkvi, sedaj pa imajo tudi svoje društvo, ki ima že preko petsto članov.

V sredo jih je obiskal dr. France Dolinar iz Ljubljane in jim spregovoril o pomenu arhivov na slovenskih misijah. Po njegovih besedah so arhivi »spomin človeštva«.

V četrtek pa se je zbranim pridružil še msgr. Jurkovič, apostolski nuncij v Belorusiji. Spregovoril je o stanju v vzhodni Evropi, ki jo zlasti Zahod premalo pozna, ter o odnosu Svetega sedeža do vzhodne Evrope. Katoliška Cerkev v teh deželah deluje v zelo težkih razmerah. Opazne so velike razlike od države do države. Izpostavil je še izredno papeževo skrb za razmere v vzhodni Evropi.

Cilj Svetega sedeža je vedno bil in bo mir v svetu, odvrnitev od kakršnekoli vojne. Cerkev je poklicana, da z jasno besedo opominja na krščanske vrednote, v prelomnih časih pa lahko s svojo moralno avtoriteto pokaže na rešitve, ki so sprejemljive za vse strani. V drugem delu svojega predavanja jim je msgr. Jurkovič spregovoril še o ekumenskih smernicah kardinala Kasperja, ki so lahko ena izmed poti k željeni edinosti med kristjani.

Kot vedno je bil tudi tokrat čas »neusmiljen sodnik« in za naslednje oktobrsko srečanje je ostalo odprtih še veliko vprašanj, na katera bo potrebno poiskati nove odgovore.

L. B.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Postajalo je vedno hladneje. Z Zmagom sva sklenila, da je bolje, če se vrneva in poiščeva štabni tovornjak, kjer bova našla svojo opremo in morda še kaj, s čimer se bova lahko pokrila. Pričela sva se prerivati navzdol v smeri proti Trziču. Kmalu sva videla, da to ni lahko. Cesta je bila polna utrujenih ljudi, ki se niso bili pripravljene umikati dvema domobrancema, ki rineta v napačno smer. Nisva se še pehala in prerivala deset minut, ko sva naletela na močan oddelek dobro oboroženih domobrancev, ki jim je poveljeval neki višji oficir, ki sem ga poznal s štaba. Šli so na izvidnico ali morda v zasedo. Povedali so, da štabni avtomobil ni več daleč. Opazil sem, da s prijateljem nisva sama in da nama sledi kar nekaj domobrancev iz naše skupine. Kmalu smo naleteli na prostoren avto, v katerem so rekli, da se vozi general Krener. Avto je stal v vrsti kot vsa vozila, a okrog njega so stale skupine domobrantskih častnikov in vojakov, ki niso bili del naše, tako imenovane štabne čete. Zdelo se mi je, da ni bil eden od avtov, ki smo jih prehiteli. Verjetno je kljub zabasani cesti pripeljal za nami.

Zaman sva se ozirala v temo pod nama po obrisih štabnega tovornjaka z opremo. Povedali so nama, da je zelo daleč zadaj nekje in da se do jutra kolona ne bo več premaknila. Spet sva iskala ob cesti raven prostor z nekaj trave, da bi legla. Našla sva ga nedaleč proč, legla drug ob drugem in se pokrila z Zmagovim plaščem, ki ga previdni prijatelj ni zaupal tovornjaku.

Nekaj časa sva drgetala na mrzlih tleh; en plašč za dva je bil ravno dovolj, da naju je oba zeblo. Potem je Zmago vstal, stopil v temo in se čez čas vrnil s še enim vojaškim plaščem. Vprašal sem ga, kje ga je dobi, pa je pojasnil, da na nekem vozu. Zdaj sva se lahko pokrila vsak s svojim plaščem in sem kljub mrazu kmalu zaspal.

Ko sem se zbudil, sem opazil, da ležim ob cesti sam. Zmago, ki ni mogel spati, je vstal, me pokrnil še s svojim plaščem, da me ne bi zeblo, pa se grel tako, da je hodil po cesti gor in dol ob procesiji ljudi, ki so kinkali na vozovih ali spali po kamnitih tleh. Prav tedaj se je sprevod spet pričel pomikati. Bilo je hudo mraz. Sklenila sva, da ne bova čakala na štabni tovornjak in bova raje krenila naprej proti Ljubelju. Bilo je okrog štirih zjutraj.

Že blizu prelaza sva naletela na več ognjev, ki so jih ob robu ceste kurili begunci. Postala sva, se malo ogrela, pa stopila do naslednjega, dokler ni bilo ognjev konec, ker so ljudje ponovno stopali za vozovi, ki so se komaj premikali.

Opazil sem, da se je pričelo nebo jasni. Kmalu je sonce pozlatilo robove nad cesto in končno se je zdani- lo tudi v soteski. Pričel se je nov dan.

Za ovinkom se je soteska odprla. Nedaleč pred nama je bilo videti travnik in nad njim nekaj od sonca ožarjenih barak. »Do barak še pririneva, potem pa se bova zleknila na soncu in počivala, saj do predora ne more biti daleč,« sva sklenila in se z novimi močmi pognala po strmi cesti. Kolesi, ki naj bi nama bili v pomoč, sta bili že nekaj časa kar odveč in komaj sva čakala, da ju kam položiva, po možnosti v mehko travo poleg naju.

(Oberhausen)
Zlatoporočenca Julija in
Franjo Hospel

(Švica) Po maši pred cerkvijo v Birrfeldu

Čprav je moral biti predor nekje blizu, je bil trenutno najin cilj travnik. Cesta je bila zabasana z vozili, ob njej je stalo nekaj avtomobilov, po sredi so konji ob kričanju in vzpodbujanju voznikov s težavo vlekli za seboj vozove, med njimi se je pomikalo nekaj velikih tovornjakov in nama zastiralo pogled. Prav ko sem nameraval prehiteti enega od teh, zaslišim, da me nekdo kliče. Glas je bil nedvomno ženski.

»Ja Marko! Ali si res ti!?« Pogledam, kdo naj bi bil in zagledam, kako teče čez travnik z brega proti nama Poglajenova Marta. Kaj dela na ljubeljskem klancu ena od deklet iz fare Svete družine v Mostah? Jasno je, da je tudi ona na begu, a je vendarle lepo, da se srečamo. Skrb se zdi kar naenkrat manjša, saj se seli pred komunisti na Koroško pol sveta. Marta je videti vesela. Povedala nama je, da je malo višje pri barakah nekaj deklet, ki kuhajo za utrujene domobrance. Ostala je na cesti, da ujame še koga, ki bi bil potreben okrepčila,

midva pa sva krenila kar po travi do barak, kjer je gorelo na prostem nekaj ognjev. Že od daleč sva opazila nad ognji črne kotle, iz katerih se je lepo kadilo.

Res se je sukalo okrog barak in kotlov več deklet. Nekaj jih je bilo iz naše, mošćanske fare, in pozdravljanja ni bilo ne konca ne kraja. V travi je sedelo že precej domobrancev in zajemalo nekaj iz menažk, ki so jih držali na kolenih. Tudi midva sva dobila najprej vročega čaja, potem pa še gosto juho z makaroni, ki je teknila toliko bolj, ker je bila po odhodu iz Ljubljane najina prva topla hrana. Potem sva pomila menažki in se zleknila v travo pred barakami na toplo sonce. Dekleta pa so brez prestanka kuhala in stregla domobrancem, ki jih je Marta pošiljala s ceste.

Povedali so nama, da je predor oddaljen le nekaj sto metrov in da nam ga zakriva le še ovinek pri cerkvi svete Ane. Po cesti pod nama se je še kar naprej vila nepretrgana vrsta beguncev. Kar prekmalu sva zagledala, da se je prikazal izza ovinka tudi tovornjak, ki je prevažal najina nahrbtnika. Ko sva se že poslavljala od prijaznih deklet, me je ena vprašala: »Marko, ali si že videl očeta?« Presenečen sem jo pogledal »Ne. Kje je?« Povedala je, da so ga videla malo naprej in da ga ne morem zgrešiti. Zahvalil sem se za jed in za vest o očetu pa hitro krenil na pot.

Ura je morala biti okrog enajstih in sonce je že kar pripekalo, ko sva rinila kolesi proti cerkvi sv. Ane, kjer je moralo biti prav takrat konec maše. Bilo je videti kakor v nedeljo na kaki večji fari, pa je sveta Ana komaj podružnica. Begunci, ki so počivali in taborili tam okoli, so se usuli iz cerkvice. Čprav na poti v

(Mannheim) Po slovenski maši v kapeli Marija Frieden

negotovost so bili ljudje, ki so prihajali od maše, okraščeni in počesani ter, vsaj zdelo se mi je, mirni. Pogledal sem po sebi. Obložen z vso opremo, ki sem jo pobral s tovornjaka, umazan in že močno prepoten sem se počutil med njimi, kot da prihajam iz drugačnega sveta.

Oziral sem se, kje bi videl očeta. Zagledal sem predor, ki je kot ogromno oko zijal iz skalne stene. Ob cesti, na ravnici pred predorom in na travnatih bregovih so postajale skupine beguncev. Opazil sem nekega znanca, ki mi je pokazal, kje je pred kratkim videl ata. Kmalu sem ga zagledal. Stal je na cesti v svoji temni obleki, z aktovko v roki in s črnim klobukom na sivi glavi. Vedno je bil suhe postave, a tisto jutro na ljubeljski cesti se mi je zdel še bolj slok kot sicer. Pogled za očali mu je bil bister kot vedno. Tudi on se je oziral po cesti. Povedali so mu, da so me videli in tako sva iskala drug drugega. Sredi ceste sva se veselo pozdravila. Oba sva bila ganjena, pa sva to skušala drug pred drugim skrbno prikriti. Stopila sva na travnik, se usedla in se pogovarjala.

Ata je skrbelo, ker so bili med nami in Dravo partizani. Povedal je, da je bil prejšnji dan skupaj z drugimi begunci že na koroški strani. Prišli so skoraj do dravskega mostu, ko so izvedeli, da je ta v rokah komunistov. Obrnili so se in prehodili spet vso pot do Ljubelja in skozi predor na Kranjsko. Prepričani so bili, da bodo tam naleteli na kak domobranski oddelek. Ko so videli, da domobrancev ni, da se je nekeje tudi prekinila begunska kolona in da na tej strani prelaza ni nikogar, so se zavedli nevarnosti. Če jim sledi skozi predor le majhen oddelek partizanov, bo to pomenilo ujetništvo, če ne smrt. Ko je legla na gorske grebene noč, so se stisnili, kolikor se je dalo, na ploščadi pred predorom. Nihče ni spal. Molili so rožni

(Stuttgart) Mlada družina Dežman iz Gmünda je zbrano sodelovala pri sv. maši.

Radijski oder iz Trsta, na gostovanju v dvorani J. Flisa, med Slovenci v Parizu

venec. Proti jutru je prišel v smeri od Tržiča mimo njih manjši oddelek domobrancev in odšel skozi predor. Verjetno so bili izvidnica. Niso se vrnili. Morda so bili v zasedi na koroški strani.

Tudi jaz sem pripovedoval o svojem umiku. Seveda si ata z mojimi informacijami ni mogel dosti pomagati, a vsaj izvedel je, da se vsa domobrantska vojska umika proti Koroški. Skrbelo ga je, ker ni vedel, kje so člani Narodnega odbora, ki so odšli iz Ljubljane kak dan prej. Ali se jim je posrečilo priti do Angležev, preden so partizani zasedli most?

Vedel sem, da ata z Narodnim odborom ni imel rednih stikov. Kot je bilo sporočeno v zadnji številki Slovenca, dne tretjega maja, je Narodni odbor sklical za tisti dan bivše poslance, župane in druge izvoljene predstavnike ljudstva, kolikor jih je bilo mogoče zbrati skrivaj kljub nemškemu gestapo in partizanski VOS, na prvo zasedanje slovenskega parlamenta v Ljubljani na Taboru. Ker je bil ata med nekdanjimi poslanci najstarejši, je bila njegova naloga, da je predsedoval zasedanju parlamenta. Ni pa bil, kot so nekateri kasneje pisali, član Narodnega odbora, katerega je seveda kot zaveden demokrat z vsem srcem podpiral. Kasneje mi je povedal, da je tistega dne odšel s Tabora takoj na uredništvo Domoljuba, ki ga je urejal. Tam so ga kmalu nato iskali gestapovci, pred katerimi se je rešil skozi nek stranski izhod. Potem je hitro stopil domov po nekaj perila in odšel v bližnjo vas, kjer so ga vzeli pod streho in skrili neki znanci. Ne vem, kdo so to bili, ker je bila takrat navada, da o zaupnih stvareh nismo ne pripovedovali in ne spraševali.

(Essen) Aleluja pred pričetkom velikonočne procesije

Potem me je ata vprašal, če sem pred odhodom lahko kaj videl mamu. Čisto sem pozabil, da ata ni mogel vedeti o maminem odhodu. Povedal sem mu, da je tudi ona med begunci. Ni mogel verjeti. Trdno je bil prepričan, da sta mama in teta ostali doma. Vest, da sta zdaj nekje na cesti, ga je silno potrla. Ko sem mu povedal, da sta se pozno popoldne še odpravljali od doma, a da sta bili namenjeni oditi s skupino sosedov, se mi je zdelo, da se je skrušil: »Kje hodita zdaj ubogi revi...« Potem pa me je pogledal in rekel vdano: »Je že božja volja.« Ni mi očital, da sem mami svetoval, naj gre, a videl sem, da on tega ne bi storil. Dotlej je bil videti pogumen, zdaj pa mu je legla na obraz skrb.

Rekel sem mu, da moram naprej, da dohitim ostale domobrance. Morda je bila četa za zvezo, kateri bi se z Zmagom rada pridružila, že na drugi strani Ljubelja. Z

atom sva se poslovila v prepričanju, da se na Koroškem kmalu spet vidiva. Jaz sem mu zagotovil, da bo mama gotovo prišla za nama, a sva oba vedela, da so to prazne besede. Nihče ni vedel, kaj se godi na koncu nepregledne begunske procesije.

Koroška

Spustil sem se s travnika na cesto. Spet je pod nogami zaškrtnilo kamenje. Povsod okrog so stali ljudje, kot da bi nekaj čakali. Večina voz je stala ob cesti in konji so kljub komatom mulili travo. Že blizu predora sva šla z Zmagom mimo skupine kmečkih mož, ki so se ob cesti pogovarjali. Eden me je nagovoril: »Ali si ti sin gospoda Kremžarja?« Pokimal sem. Možje so naju gotovo videli, ko sva z atom sedela na travi. Neznanec se mi je pridružil. »Veš, povem ti, da boš vedel: tvoj oče je bil vso noč z nami. Tukaj pred tunelom smo sedeli, vse polno nas je bilo beguncev. Nekaj sto: Ženske, možje, otroci, vsi na kupu. Bali smo se, da vsak hip udarijo po nas partizani, pa nas je tvoj oče, gospod urednik Kremžar, miril in rekel, naj molimo. Bil je miren in le s svojim zgledom je dosegel, da se ljudi ni polotila panika. Vso noč je molil z nami na glas rožni venec. Do jutra. On je ostal z nami. Da boš vedel, kakšnega očeta imaš.« Zahvalil sem se mu in krenil za prijateljem, ki me je čakal pri vhodu v predor. Vedel sem, da bi se moral dobremu možu vse drugače zahvaliti za to, kar mi je povedal, za dragocen dar, ki mi ga je dal. Pa nisem našel pravih besed in sem tudi njega, kot malo prej očeta, pustil sredi ceste.

(Se nadaljuje)

Rojaki iz Avstrije, Švice, Liechtensteina in Nemčije so se zbrali na duhovni obnovi na Predarlskem.

Lučka počasti Devico Marijo

SPET JE TU MAJ, NAJLEPŠI MARIJIN MESEC.
 LUČKA SI JE V SVOJI SOBI NA OMARI
 POSTAVILA MAJNIŠKI OLTARČEK. KIPEC
 MARIJE JE OKRASILA S PISANIM
 CVETJEM. OB MAJNIŠKEM OLTARČKU
 JE VSAK DAN MARIJI V ČAST
 ZAPELA TOLE PESEM:

Spet kliče nas venčani maj
 k Mariji v nadzemski raj,
 cvetlice, dobrane si venčajo glave,
 raduje se polje in gaj.

Drevesa po vrtilih cveto,
 po vejah pa ptice pojo,
 nebeški Kraljici, Mariji Devici,
 pozdrav ino slavo dajo.

Že šmarnice nežne cveto
 in vrtnice venec pleto,
 da krasnega maja se slava obhaja,
 cvetlici Mariji lepo.

Na spodnjem listku so napisane različne besede.
 Obkroži tiste, ki jih omenja zgornja pesem.

Počasti Devico
 Marijo tudi ti.
 Naberi
 cvetlice in si
 tudi ti izdelaj
 majniški
 oltarček.

Razred učencev obišče živalski vrt. Jožek je posebno navdušen nad žirafami.

“Pa bi imel tak vrat?” ga vpraša učiteljica.

“Pri umivanju ne, pri kontrolkah pa z veseljem!”

“Če kdo misli, da je nor, naj vstane!” reče profesor.

Dolgo je vladala tišina, nato pa je vstal Damir.

“Ti torej misliš, da si nor?”

“Pravzaprav ne, ampak srce me boli, ko vidim, da stojite samo vi.”

Damjanova mati je učiteljici napisala opozorilno pismo:

“Tega, da mojega sina preteplate v šoli, ne bom prenašala! Ne smete ga tepsti, ker je zelo čustven. Tudi doma ga ne tepemo - razen v samoobrambi!”

Ciril je prišel iz šole ves v modricah. Na vprašanje očeta, kaj se je zgodilo, je povedal:

“Pri etiki smo se pogovarjali o miru v svetu. Potem je beseda dala besedo in ...!”

“Ne obstajata večja in manjša polovica! Polovici sta vedno enako veliki!” se je jezil učitelj. “To vam ponavljam že stotič, in to samo zato, ker večja polovica vas v razredu tega ne razume!”

“Marjanca, koliko časa sta bila Adam in Eva v raj?” vpraša učitelj verouka.

“Do jeseni!”

“Kako pa si prišla do tega odgovora?” začudeno vpraša veroučitelj.

“Ker jeseni zorijo jabolka!”

“Če rečem, da sem bila lepa, je to preteklik,” je rekla profesorica slovenščine. “Kaj pa je, če rečem: jaz sem lepa-kaj je to?”

“Čista laž!” se oglasi nekdo iz klopi.

“No, snov vam bom še enkrat pojasnil. Torej, enostavnejše razlage ni, zato si jo zapomnite!” je rekel profesor. “Predstavljajte si valovanje vodnih molekul ...”

“Kadar vidim neumen obraz, se vedno smejem!”

“Pa te to pri britju nič ne moti?”

Kdo mi ve kaj povedati o pomembnih slovenskih pesnikih prejšnjega stoletja?” je vprašal profesor slovenščine.

“Jaz!” se je oglasil Miha.

“In kaj veš o njih?”

“Vsi so že pomrli!”

Pri pouku geografije. Na steni visi zemljevid sveta.

“Miha, na zemljevidu mi pokaži, kje je Amerika!” reče učiteljica.

Miha na zemljevidu pokaže Ameriko in spet sede v klopi.

“In kdo je odkril Ameriko?” vpraša učiteljica.

“Miha!” se kot v zboru oglasijo učenci.

Prijatelja, ki sta taborila na morju, sta se prebudila in prvi reče:

“Grozne sanje sem imel. Tlačila me je mora in občutek sem imel, da me nekdo celo noč ščiplje po stegnu!”

“Tudi jaz sem slabo spal. Noga mi je odrevenela in celo noč sem jo ščipal, pa se je še le zdaj, zjutraj zbudila!”

“Kadar vidim neumen obraz, se vedno smejem!”

“Pa te to pri britju nič ne moti?”

Soseda vrstnih hiš se srečata.

“Koliko tapet ste kupili, ko ste tapecirali hodnik?”

“Deset.”

Čez nekaj dni se zopet srečata.

“Ko sem tapeciral svoj hodnik, mi je ostalo sedem tapet!”

“Meni tudi.”

“Pomisli, da so mi včeraj v gostilni zamenjali plašč!”

“Komu pa bi prišlo na misel, da bi zamenjal tvoj strgani plašč?”

“Ne vem, ker sem prvi odšel.”

“Vi se torej potegujete za delovno mesto kurirja za naši banki. Lahko navedete kakšne dokaze v prid vaše poštenosti?”

“Seveda! Dvajset let sem bil vratar v mestnem kopaljšču, pa se niti enkrat nisem kopal ...”

301A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

305A1 Prodám manjšo kmetijo v Zg. Savinjski dolini – Rečica ob Savinji. Površina 31.000 m², zajema gozd, travnik, gosp. poslopje ter novo hišo v 4. grad. fazi. Informacije na tel. 031-501-021. Cena po dogovoru.

305B1 Prodám travnik s staro hišo in gosp. poslopjem, novo gradnjo v 4. gradbeni fazi. Lokacija Zg. Savinjska dolina - Rečica ob Savinji. Cena po dogovoru. Inf. na tel. 031-501-021.

305C1 Naprodaj je večja hiša (nedokončana) v turističnem kraju na Štajerskem. Cena 80.000 EUR. Info: 0173 3546 564.

305D1 Prodám medetažno stanovanjsko hišo, 140 m², 4600 m² zemljišče, vsi priključki (CK, tel., ...). Objekt

stoji na lepi južni sončni legi v kraju Preloge na področju med Rogaško Slatino in Šmarjem pri Jelšah.

Prodajna cena 70500 EUR.

Inf. na tel. 041/ 922432.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:
<http://zvone.freeweb.bz>

Slovenska katoliška misija Berlin:
<http://www.skmb Berlin.de>

Slovenska župnija Frankfurt, Nemčija:
<http://home.t-online.de/home/skg.ffmpeg/>

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:
<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:
<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikaneč, London
cikaneč@msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij Rajk,
Eisden

lrajk@planetinternet.be

NEMČIJA, Izidor Pečovnik, Berlin
dori@skmberlin.de

Alojzij Zaplotnik, Essen
azaplotnik@t-online.de

Stanislav Čeplak, Oberhausen
sceplak@t-online.de

Martin Mlakar, Koeln
skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt
skg.ffmpeg@t-online.de

Janez Modic, Mannheim
skm.ma@t-online.de

Stanislav Gajšek, Ingolstadt
skm.in@t-online.de

Zvone Štrubelj, Stuttgart
zvones@gmx.de

Marko Dvorák, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München
zveza-sid@msn.com

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone@telia.com

ŠVIČA, David Taljat, Zürich
taljat.david@bluewin.ch

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

zveza-sid@msn.com
ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA
rafaelova.druzba@siol.net

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 4.000 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK

V ceno izdaja je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11
A-1050 WIEN
tel. (*43) 1-544 2575
Oskrbuje tudi skupnost
v Linzu in Freilassingu

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3
A-8020 GRAZ
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau
Marienkapelle, Villacherstraße
Jože Andoljšek
tel. (*43) 042 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution
B-6200 CHÂTELINEAU
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

Slovenski pastoralni center

Av. de la Couronne 206, Ixelles
1050 Bruxelles

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON
tel. (*33) 1-42 53 64 43
faks (*33) 1-42 53 56 70

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre
F-57800 MERLEBACH
tel. (*33) 3 87 81 47 82
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

Štefan Čukman

6, rue Vernier
F-06000 NICE
tel. (*33) 4 93 88 58 51

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

dr. Joško Pirc

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost oskrbovana
iz Slovenije.

SRBIJA IN ČRNA GORA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
11000 Beograd
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38
D-10829 BERLIN
tel. (*49) 030 - 784 50 66
faks (*49) 030 - 788 33 39
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29
D-46149 OBERHAUSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121
D-50674 KÖLN
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81
D-85055 INGOLSTADT
tel. (*49) 0841 - 59 0 76
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Staffenbergstr. 64
D-70184 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Župnijska pisarna Reutlingen

Krämerstr. 17
D-72764 REUTLINGEN
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Roman Kutin

Klausenberg 7c
D-86199 AUGSBURG
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137
D-89073 ULM
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
faks: (*49) 089 - 219379016

Liebigstr. 10

D-80538 MÜNCHEN

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14
S-411 38 GÖTEBORG
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

mag. David Taljat

Hallwylstrasse 60
CH-8004 Zürich
SCHWEIZ
tel. (*41) 01 301 31 32
faks (*41) 01 303 07 88
GSM (*41) 079 777 39 48

ISSN 1408-9726

9 771408 972008